การถ่ายภาพสารคดี เรื่อง “บ้านหลังสุดท้าย”
DOCUMENTARY PHOTOGRAPHY TITLED “THE LAST HOME PROJECT”

นางสาวสมาภรณ์ อุดมรัตน์

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการถ่ายภาพ ภาควิชานิเทศศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2561

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุมัติศิลปนิพนธ์
การถ่ายภาพสารคดี เรื่อง “บ้านหลังสุดท้าย”
DOCUMENTARY PHOTOGRAPHY TITLED “THE LAST HOME PROJECT”

นางสาวสมาภรณ์ อุดมรัตน์
Miss. SAMAPORN UDOMRAT

ภาควิชานิเทศศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการถ่ายภาพ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....วันที่ 22 พ.ค. 2562
(รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติชัย เกษมศานติ์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์ การถ่ายภาพสารคดี เรื่อง “บ้านหลังสุดท้าย”
DOCUMENTARY PHOTOGRAPHY TITLED “THE LAST HOME PROJECT”

ชื่อ นางสาวสมาภรณ์ อุดมรัตน์
รหัสประจำตัว. 58020427
สาขาวิชา การถ่ายภาพ
ภาควิชา นิเทศศิลป์
คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2561
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติชัย เกษมศานติ์

บทคัดย่อ

ข้าพเจ้าเกิดในวันที่ 13 มีนาคม ซึ่งตรงกับ “วันช้างไทย” รวมถึงการที่ข้าพเจ้าสนเรื่องของการถ่ายภาพสิ่งมีชีวิตจำพวกสัตว์เป็นทุนเดิม สิ่งนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ข้าพเจ้าสนใจอยากศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับช้างที่เคยประสบอุบัติเหตุในอดีตที่อาศัยอยู่ในโครงการบ้านหลังสุดท้ายของมูลนิธิเพื่อนช้าง อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อถ่ายทอดโครงการบ้านหลังสุดท้ายของมูลนิธิเพื่อนช้าง ความเป็นอยู่ของช้างที่เคยประสบอุบัติเหตุในอดีตจนไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตได้อย่างปกติ การทำงานของเจ้าหน้าที่ ความสัมพันธ์ของเจ้าหน้าที่ที่มีกับช้างและความรักที่มีให้ช้าง เพื่อเป็นแนวทางสารคดีสำหรับผู้ที่สนใจต่อไป จุดประสงค์ที่แท้จริงของศิลปนิพนธ์นี้คือให้ความรู้ ความเข้าใจ ในการดูแลช้างที่พิการจากอุบัติเหตุและความสัมพันธ์ของคนกับช้างที่มีต่อกันภายในโครงการบ้านหลังสุดท้าย ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ข้าพเจ้าแสดงให้เห็นถึงการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการการสร้างภาพถ่ายสารคดีด้วยการศึกษาแนวคิดการทำงาน วิธีการนำเสนอของช่างภาพสารคดีเพื่อแสดงให้เห็นอีกมุมนึงของการทำงานที่น่าสนใจ ให้ผู้ที่สนใจในการทำงานด้านสารคดีได้ศึกษาต่อ

ศิลปนิพนธ์ชิ้นนี้ประกอบด้วยชุดภาพถ่ายสารคดี จำนวน 46 รูป ในรูปแบบของหนังสือภาพเล่าจากภาพแรกไปจนถึงภาพสุดท้ายเป็นเรื่องราวของโครงการบ้านหลังสุดท้าย มูลนิธิเพื่อนช้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปนิพนธ์ชิ้นนี้จะไม่สามารถดำเนินการไปได้ด้วยดีหากขาดความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคำแนะนำ ข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำงาน การเอื้ออำนวย การเอื้อเฟื้อ การสละเวลา แรงกาย และแรงใจ เพื่องานชิ้นสุดท้ายและชิ้นสำคัญที่สุดในชีวิตการศึกษาของข้าพเจ้า จึงขอขอบพระคุณความช่วยเหลือตลอดกระบวนการการทำงานชิ้นนี้ ที่ใช้เวลายาวนานและต่อเนื่องตั้งแต่การเลือกหัวข้อจนถึงวันที่งานสำเร็จลุล่วง โดยข้าพเจ้าขอกล่าวขอบพระคุณบุคคลดังต่อไปนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สาขาวิชาการถ่ายภาพทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำรวมถึงความสนใจในหัวข้อที่ข้าพเจ้าเลือกทำ และให้ความช่วยเหลือเมื่อข้าพเจ้าประสบปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอขอบคุณอาจารย์กันต์ สุสังกรกาญจน์ และรองศาสตราจารย์ ดร.กิตติชัย เกษมศานติ์ ที่ให้คำปรึกษาแนะแนวทางในทุก ๆ ด้าน ให้ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด คอยติดตาม ควบคุม สอบถามทิศทางของงานให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง และตรวจทานโดยใส่ใจทุกรายละเอียดของงาน

ขอขอบพระคุณผู้ที่สำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของข้าพเจ้าคือคุณพ่อมารุต อุดมรัตน์ และพี่สาว นางสาวสมาวิมณฑ์ ไกรพิศิษฐ์ เป็นอย่างยิ่ง ที่คอยช่วยเหลือข้าพเจ้าทั้งด้านทุนทรัพย์และให้โอกาสข้าพเจ้าได้ทำตามในหัวข้อที่ข้าพเจ้าต้องการทำ ให้ข้าพเจ้าได้เผชิญกับสิ่งใหม่ ๆ ทั้งยังคอยส่งแรงใจกำลังใจให้ข้าพเจ้าอยู่ตลอด ทำให้ข้าพเจ้ามีแรงใจในการทำงานชิ้นนี้จนสำเร็จลุล่วงมาถึงวันนี้

ขอขอบพระคุณ คุณโซไรดา ซาลวาลา สัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน และนายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี ที่ให้โอกาสข้าพเจ้าในการเข้าไปในมูลนิธิเพื่อนช้างเพื่อศึกษาข้อมูลและให้ข้าพเจ้าได้ถ่ายทอดเรื่องราวของมูลนิธิเพื่อนช้างผ่านทางภาพถ่ายชุดนี้

ขอขอบพระคุณ คุณชคัทพล ใจน้อม คุณชื่นจิตต์ เจริญจิตต์ และพี่ ๆ จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ที่มีจิตใจเมตตาให้ข้าพเจ้ายืมอุปกรณ์กล้อง เพื่อให้ข้าพเจ้าได้ทำงานอย่างลุล่วง และให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาที่ดีต่อข้าพเจ้ามาโดยตลอด

ขอขอบคุณนางสาวสุณิตา อยู่คง นางสาวกชกร อนันตวุฒิ นางสาววณิชชา เพียรกอบกู้ นายสิรวุฒิ สุจิระวงศ์ และพี่ น้อง เพื่อน ๆ อีกมากมายที่ไม่สามารถกล่าวออกไปได้หมดทุกท่าน ขอบคุณที่เป็นที่ปรึกษาในยามที่ข้าพเจ้าท้อและหมดหวังกับการทำงาน อีกทั้งยังคอยส่งกำลังใจให้ข้าพเจ้าในทุกช่วงชีวิตของข้าพเจ้า

ขอขอบคุณนายสุรสิทธิ์ เรณุมาศ นางสาวธัญรดา เลิศวิไลรัตน์ นายธนวินท์ เลี่ยวไพโรจน์ นายจิรัฏฐ์ สุนันทนาสุข นางสาวณัชชา เจียรไพศาลเจริญ และเพื่อนรักหลายท่านที่ไม่ได้กล่าวมา ณ ที่นี้ ผู้ที่คอยช่วยเหลือข้าพเจ้า ส่งแรงใจ คอยอยู่ข้าง ๆ ในวันที่ข้าพเจ้าหมดแรงใจในการเรียน ตลอดระยะเวลา 4 ปี ในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ตลอดมา

ขอขอบพระคุณนายนนทิพัฒน์ ยิ้มเพ็ชร ผู้ที่คอยรับฟังทุกเรื่องราวไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ที่เกิดกับตัวข้าพเจ้า ตลอดเวลาที่ผ่านมาที่คอยให้กำลังใจและเป็นห่วงเสมอมา

สมาภรณ์ อุดมรัตน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพ	จ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1. ที่มาและความสำคัญของโครงการ	1
1.2. วัตถุประสงค์ของโครงการ	1
1.3. แนวความคิด	1
1.4. ขอบเขตของโครงการ	1
1.5. รายละเอียดทางเทคนิค	2
1.6. แนวทางการบรรลุเป้าหมาย	2
1.7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
บทที่ 2 ข้อมูลในการสร้างสรรค์ผลงาน	
2.1. ภาพถ่ายสารคดี	3
2.2. ประวัติและความเป็นมาของมูลนิธิเพื่อนช้าง	3
2.3. โครงการบ้านหลังสุดท้าย	4
2.4. ธรรมชาติของช้าง	7
2.5. เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิเพื่อนช้าง	8
2.6. บทความที่เกี่ยวข้องกับมูลนิธิเพื่อนช้างและโรงพยาบาลช้าง	13
2.7. ช่างภาพที่มีอิทธิพลในการสร้างสรรค์ผลงาน	16
บทที่ 3 ขั้นตอนในการสร้างสรรค์ผลงาน	
3.1. ขั้นตอนการวางแผนงาน	20
3.2. ขั้นตอนการทำงาน	20
3.3. การเลือกภาพและการจัดตำแหน่งของภาพ	23
3.4. การตกแต่งภาพ	24

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลงานจริง	
4.1. ผลงานจริง	26
4.2. ผลงานจริงในรูปแบบหนังสือภาพ	50
บทที่ 5 บทสรุป	
5.1. สรุปผลการทำงาน	54
5.2. ปัญหาในการทำงาน	54
5.3. ข้อเสนอแนะ	55
บรรณานุกรม	56
ประวัติผู้วิจัย	57

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
1	ภาพป้ายของมูลนิธิเพื่อนช้าง	3
2	ภาพบรรยากาศที่อยู่อาศัยของช้างที่อยู่ในโครงการบ้านหลังสุดท้าย	4
3	ภาพพังอ้วน	5
4	ภาพพังโม่ตาลา	5
5	ภาพพังโม่ชะ	6
6	ภาพพังบุญมี	6
7	ภาพพลายโบโบ้	7
8	ภาพคุณโซไรดา ซาลวาลา	8
9	ภาพสัตวแพทย์ปรีชา พวงคำ	9
10	ภาพสัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน	10
11	ภาพนายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี	11
12	ภาพพี่เลี้ยงช้างหรือควาญช้าง	12
13	ภาพพี่เลี้ยงช้างหรือควาญช้าง	12
14	ภาพประกอบบทความนิตยสารสุดสัปดาห์	13
15	ภาพประกอบบทความนิตยสารสุดสัปดาห์	13
16	ภาพประกอบบทความนิตยสารสุดสัปดาห์	13
17	ภาพประกอบบทความนิตยสารสุดสัปดาห์	13
18	ภาพประกอบบทความนิตยสารแพรว	14
19	ภาพประกอบบทความนิตยสารแพรว	14
20	ภาพประกอบบทความจากค่ายสารคดี	15
21	ภาพประกอบบทความจากค่ายสารคดี	15
22	ภาพประกอบบทความจาก BBC NEWS	15
23	ภาพประกอบบทความจาก BBC NEWS	15
24	ภาพไมเคิล นิก นิโคลส์	16
25	ภาพตัวอย่างผลงานของไมเคิล นิก นิโคลส์	17
26	ภาพตัวอย่างผลงานของไมเคิล นิก นิโคลส์	17
27	ภาพตัวอย่างผลงานของไมเคิล นิก นิโคลส์	17
28	ภาพตัวอย่างผลงานของไมเคิล นิก นิโคลส์	17
29	ภาพเอมี่ ไวเทล	18
30	ภาพตัวอย่างผลงานของเอมี่ ไวเทล	19
31	ภาพตัวอย่างผลงานของเอมี่ ไวเทล	19
32	ภาพตัวอย่างผลงานของเอมี่ ไวเทล	19
33	ภาพตัวอย่างผลงานของเอมี่ ไวเทล	19

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพ		หน้า
34	ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 1	20
35	ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 2 (1)	21
36	ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 2 (2)	22
37	ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 3	22
38	ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 4	23
39	ภาพการเลือกรูปจากรูปที่อัดขนาดเล็ก	24
40	ภาพที่ต้องการจะแก้ไข	24
41	ภาพการเปรียบเทียบระหว่างภาพที่ยังไม่ตกแต่งสีและตกแต่งสีภาพแล้ว	25
42	ภาพเปิด	26
43	ภาพพังโม่ชะ	27
44	ภาพทางเข้ามูลนิธิเพื่อนช้าง	27
45	ภาพโรงเรือนสำหรับช้างที่ประจำอยู่ในมูลนิธิเพื่อนช้าง	28
46	ภาพกรอบรูปที่บันทึกเรื่องราวของมูลนิธิในอดีต	28
47	ภาพพลายโบโบ้	29
48	ภาพโม่ชะที่นอนเล่นเพื่อรอเวลารักษา	29
49	ภาพแผลจากการเหยียบกับระเบิดของบุญมี	30
50	ภาพพังโม่ชะ	30
51	ภาพขาที่ขาดจากการเหยียบกับระเบิดของพังโม่ตาลา	31
52	ภาพพังบุญมี	31
53	ภาพขณะที่นายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี กำลังเตรียมยาเพื่อนำไปรักษาช้าง	32
54	ภาพสัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน ฉีดยาให้กับพังโม่ชะ	32
55	ภาพขณะที่นายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี กำลังล้างแผลให้พังโม่ตาลา	33
56	ภาพสัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน กำลังตรวจดูแผลของพังโม่ชะ	33
57	ภาพอาจารย์ปู่ขณะกำลังทำขาเทียม	34
58	ภาพเจ้าที่กำลังทดลองใส่ขาเทียมอันใหม่	34
59	ภาพขาเทียมช้าง	35
60	ภาพพังโม่ชะกับขาเทียม	35
61	ภาพอาจารย์ปู่ขณะกำลังทำขาเทียม	36
62	ภาพลาแมในขณะให้อาหารพลายโบโบ้	36
63	ภาพเจ้าหน้าที่ชั่งอาหารเพื่อควบคุมอาหารของช้างแต่ละเชือก	37
64	ภาพความสัมพันธ์ของลาแมและพลายโบโบ้	37
65	ภาพโม่ชะนอนกินอาหาร	38
66	ภาพพี่อ้วนกำลังป้อนอาหารพังโม่ชะ	38

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพ		หน้า
67	ภาพขณะที่พี่จอห์นกำลังปลอบพังโม่ชะ	39
68	ภาพพี่โอ๋ขณะกำลังล้างแผลให้กับพังบุญมี	39
69	ภาพขณะที่พี่จอห์นอาบน้ำให้พังโม่ชะ	40
70	ภาพพี่โอ๋ขณะที่กำลังทำความสะอาดเท้าให้กับพังบุญมี	40
71	ภาพขณะพี่โอ๋อาบน้ำให้พังบุญมี	41
72	ภาพพี่จอห์นอาบน้ำและเล่นน้ำกับพังโม่ชะ	41
73	ภาพความสัมพันธ์ของพี่โอ๋กับพังบุญมี	42
74	ภาพพี่จอห์นขณะนั่งมองพังโม่ชะ	42
75	ภาพลาแมที่กำลังพูดคุยกับพลายโบโบ้	43
76	ภาพความสัมพันธ์ของพี่โอ่และพังบุญมี	43
77	ภาพพี่สมชายขณะที่กำลังทำความสะอาดทรายให้กับพังโม่ตาลา	44
78	ภาพนายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี ป้อนอาหารพังบุญมี	44
79	ภาพโม่ชะที่กำลังเล่นสนุกกับน้ำและทราย	45
80	ภาพพังอ้วนกับที่อยู่อาศัย	45
81	ภาพพังอ้วน	46
82	ภาพพลายโบโบ้	46
83	ภาพพังอ้วน	47
84	ภาพพังอ้วน	47
85	ภาพสุสานช้าง	48
86	ภาพสุสานช้าง	48
87	ภาพพังโม่ชะเดินโดยใช้ขาเทียม	49
88	หนังสือภาพ (1)	50
89	หนังสือภาพ (2)	51
90	หนังสือภาพ (3)	52
91	หนังสือภาพ (4)	53

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1
บทนำ

1.1. ที่มาและความสำคัญของโครงการ

ที่มาของการสร้างสรรค์ผลงานในครั้งนี้เกิดจากที่ตัวข้าพเจ้านั้นเกิดใน “วันช้างไทย” หรือ วันที่ 13 มีนาคม อีกทั้งตัวของข้าพเจ้าเองนั้นชื่นชอบและสนใจในการถ่ายภาพสัตว์ ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเลือกหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับช้าง เนื่องจากช้างเป็นสัตว์ที่มีความสำคัญกับประเทศไทยช้างเป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมืองไทย เป็นพาหนะ เป็นสัตว์ที่ใช้ในการสู้ศึกออกรบ อีกทั้งยังเป็นเอกลักษณ์และสัญลักษณ์ของประเทศไทย และยังเป็นสัตว์ที่สามารถหารายได้ให้กับผู้คนได้อีกด้วย แต่เมื่อถึงคราวปลดระวาง ถูกทอดทิ้งหรือเกิดเป็นโรคร้ายแรงแล้วนั้น ช้างพวกนั้นจะไปอยู่ที่ไหน ซึ่งความน่าสนใจของเรื่องนี้จึงทำให้ข้าพเจ้าได้พบว่ามีมูลนิธิเพื่อนช้างหรือโรงพยาบาลช้างแห่งแรกของโลกซึ่งเป็นสถานที่ที่มีการรักษาและการดูแลช้าง อีกทั้งยังมีจุดมุ่งหมายที่จะเป็นบ้านหลังสุดท้ายให้กับช้างที่ปลดระวาง ได้มีพื้นที่ที่เพียงพอในการพักผ่อนและตายอย่างสงบ ทำให้ข้าพเจ้าสนใจที่จะถ่ายทอดเรื่องการเป็นบ้านหลังสุดท้ายของมูลนิธิเพื่อนช้าง

1.2. วัตถุประสงค์ของโครงการ

1.2.1. เพื่อศึกษาเรื่องราวการทำงานของเจ้าหน้าที่ มูลนิธิเพื่อนช้างและโรงพยาบาลช้าง จังหวัดลำปาง

1.2.2. เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวการเป็นบ้านหลังสุดท้ายของมูลนิธิเพื่อนช้าง

1.2.3. เพื่อถ่ายทอดเรื่องราว ความสัมพันธ์ที่เจ้าหน้าที่มีกับช้าง

1.2.4. เพื่อศึกษาเทคนิคการเล่าเรื่องผ่านภาพถ่ายสารคดีในจำนวนที่จำกัดหรือเหมาะสม

1.3. แนวความคิด

โครงการบ้านหลังสุดท้ายของมูลนิธิเพื่อนช้าง เป็นบ้านที่ให้ช้างที่ประสบปัญหาในอดีตจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติให้ได้มีที่พึ่งพิง ได้รับการรักษา การเยียวยา ความรักจากเพื่อนมนุษย์ เพื่อที่ช้างเหล่านั้นจะได้ใช้ชีวิตที่เหลือหรือปั้นปลายอย่างปกติ ง่ายขึ้น และมีความสุขเท่าที่จะมีได้ก่อนที่จะจากไป

1.4. ขอบเขตของโครงการ

1.4.1. กล้อง Nikon D850

1.4.2. Lens Fisheye 16 mm. 16-35 mm. 24-120 mm. และ 70-200 mm.

1.4.3. ชุดภาพถ่ายสารคดี จำนวน 46 รูป ในรูปแบบหนังสือภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5. รายละเอียดทางเทคนิค

การถ่ายทอดเรื่องราวในรูปแบบภาพถ่ายประเภทสารคดี ภาพชุดนี้ดำเนินเรื่องของมูลนิธิเพื่อนช้าง การดูแล การรักษา ความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อช้าง และความเป็นอยู่ของช้างภายในโครงการบ้านหลังสุดท้าย ให้เป็นไปอย่างธรรมชาติ

1.6. แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1.6.1. ติดต่อสถานที่เพื่อเข้าไปศึกษาข้อมูล
1.6.2. ศึกษาข้อมูลการทำงานของมูลนิธิและสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่
1.6.3. ศึกษาข้อมูลการถ่ายภาพของนิตยสาร National Geographic
1.6.4. Sketch หรือกำหนดเรื่องที่จะเล่าของแต่ละบุคคล
1.6.5. กระบวนการการถ่ายภาพ
1.6.6. กระบวนการการตกแต่งและคัดกรองภาพ
1.6.7. กระบวนการพิมพ์
1.6.8. นำเสนอผลงาน

1.7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1. ได้ความรู้เกี่ยวมูลนิธิเพื่อนช้างและโรงพยาบาลช้าง
1.7.2. ได้รับรู้ถึงวิธีการดูแลรักษาและเอาใจใส่ช้าง
1.7.3. ได้ถ่ายทอดเรื่องราวความเป็นอยู่ของช้างที่เคยประสบอุบัติเหตุในอดีตจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติ
1.7.4. ได้รู้ถึงเทคนิคการเล่าเรื่องผ่านภาพถ่ายสารคดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ข้อมูลในการสร้างสรรค์ผลงาน

2.1. ภาพถ่ายสารคดี

ภาพถ่ายสารคดี หรือ Documentary Photography เป็นประเภทของภาพถ่ายที่เน้นในเรื่องของความจริงเป็นสำคัญ เป็นการเล่าเรื่องจริงผ่านภาพถ่าย ผ่านเหตุการณ์ความเป็นจริงอย่างตรงไปตรงมา ภาพถ่ายสารคดีจำเป็นจะต้องดำเนินไปพร้อมเนื้อเรื่อง เพื่อให้ภาพสามารถทำหน้าที่เล่าเรื่องได้อย่างสมบูรณ์

เทคนิคของการถ่ายภาพในเชิงสารคดีไม่ได้แตกต่างกับการถ่ายภาพทั่วไป แต่การถ่ายภาพสารคดีจำเป็นจะต้องอาศัยการทำการบ้าน การศึกษาหาข้อมูลอย่างลึกซึ้งมีประโยชน์อย่างมากในการทำงานสารคดี เนื่องจากเมื่อเรามีความรู้ในหัวข้อที่เราสนใจนั้นแล้วจะทำให้ง่ายต่อการตัดสินใจ การตีความและสามารถเข้าใจเกี่ยวกับงานได้มากขึ้น อีกทั้งความขยันในการทำงานก็เป็นปัจจัยหลักในการถ่ายภาพสารคดี

ความแตกต่างระหว่างภาพข่าวกับสารคดี คือ ทั้งสองอย่างจะคล้ายคลึงกันเนื่องจากบางทีภาพข่าวก็ถูกนำเสนอออกมาในรูปแบบของสารคดี ซึ่งข้อแตกต่างระหว่างภาพสองประเภทนี้ คือ สารคดีไม่มีกาลเวลา สารคดีส่วนใหญ่ไม่ได้ต้องทำให้ทันต่อเวลาหรือสดใหม่เหมือนอย่างภาพถ่ายข่าว แต่มักทำให้ผู้ที่ชมเห็นว่าสดใหม่ ทันสมัยและน่าติดตามอยู่เสมอ (www.portfolios.net, 2019)

2.2. ประวัติและความเป็นมาของมูลนิธิเพื่อนช้าง

ภาพที่ 1 : ภาพป้ายของมูลนิธิเพื่อนช้าง

มูลนิธิเพื่อนช้างเป็นมูลนิธิเอกชน ได้ถูกก่อตั้งขึ้นโดย คุณโซไรดา ซาลวาลา ซึ่งเริ่มต้นจากการที่คุณโซไรดาในวัยเพียง 8 ขวบ ได้เห็นอุบัติเหตุที่ช้างถูกรถบรรทุกชนและนอนเจ็บอยู่ข้างทางโดย

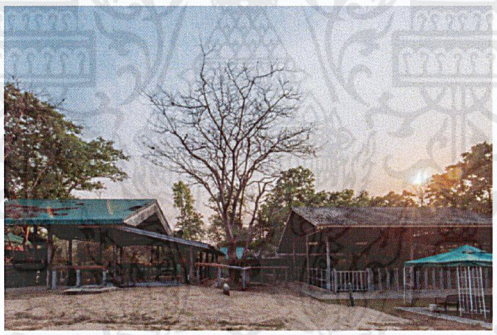
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือใด ๆ ในขณะนั้นทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวดกับสิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เธอมีความฝันที่จะสร้างสถานที่ที่สามารถดูแลและรักษาช้างได้ในอนาคต

ซึ่งในปี 2536 คุณโซไรดา ได้ร่วมมือกับสัตวแพทย์ปรีชา พวงคำ ก็ได้ก่อตั้งมูลนิธิเพื่อนช้าง ตั้งอยู่ที่อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ก่อตั้งขึ้นมาโดยได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และได้รวมทีมสัตวแพทย์ที่มีความรู้ ความสามารถ ความรักและความเมตตาจนกลายเป็นที่ยอมรับในสังคม อีกทั้งยังกลายเป็นโรงพยาบาลช้างแห่งแรกของโลก

จุดมุ่งหมายของมูลนิธิเพื่อนช้าง คือช่วยเหลือช้างให้มีความเป็นอยู่ที่ดี สามารถดำรงพันธุ์และปรับตัวอยู่ในธรรมชาติได้ ช่วยเหลือผู้ที่อาชีพเกี่ยวข้องกับช้าง เผยแพร่ข้อมูลและรายงานสถานการณ์ของช้าง ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับช้างสู่สาธารณชน ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับองค์กรหรือกลุ่มธุรกิจที่แสวงหาผลกำไร อีกทั้งยังมีเป้าหมายที่จะทำโครงการบ้านหลังสุดท้ายให้กับช้างที่ประสบเคราะห์ภัย ถูกทอดทิ้งและบาดเจ็บทั้งทางกายและจิตใจ ซึ่งโครงการนี้จะอุทิศเพื่อให้ช้างที่ประสบเคราะห์ภัยได้ใช้ชีวิตอย่างสงบในพื้นที่ที่เหมาะสม อีกทั้งยังได้รับการรักษา ดูแลเอาใจใส่จากผู้ดูแลและทีมงานของทางมูลนิธิ

2.3. โครงการบ้านหลังสุดท้าย

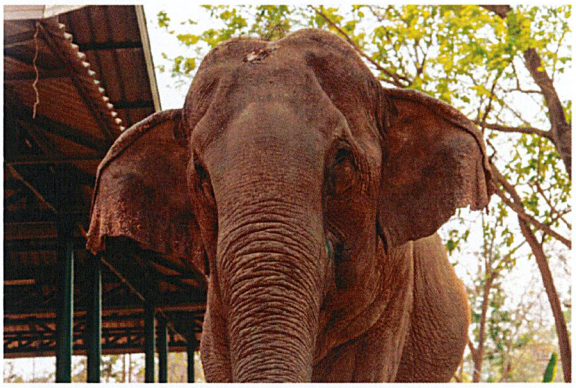

ภาพที่ 2 : ภาพบรรยากาศที่อยู่อาศัยของช้างที่อยู่ในโครงการบ้านหลังสุดท้าย

เป็นโครงการที่ทางมูลนิธิยังคงดำเนินการทำมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันแต่ยังคงไม่สำเร็จดี เนื่องจากปัญหาในเรื่องของงบประมาณเนื่องจากเป็นมูลนิธิที่เป็นเอกชนไม่ขึ้นตรงกับรัฐบาล ซึ่งจุดเริ่มต้นของโครงการนี้เกิดขึ้นจากมูลนิธิเล็งเห็นถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้น จากการที่ช้างป่วย ช้างชรา ช้างพิการและช้างที่ถูกใช้งานจนไม่สามารถใช้ชีวิตทั่วไปได้

โครงการบ้านหลังสุดท้ายเป็นโครงการที่อุทิศเพื่อเลี้ยงช้างทุกประเภทที่เจ้าของไม่ต้องการหรือไม่สามารถดูแลรักษาได้ ซึ่งโครงการนี้จะรับช้างดังกล่าวเข้ามาและดูแลรักษากายและจิตใจของช้างให้ช้างได้ใช้ชีวิตอย่างสงบในพื้นที่ที่เหมาะสม อีกทั้งยังได้รับการดูแลรักษา ความเอาใจใส่จากผู้ดูแล สัตวแพทย์และทีมงานที่มีความรักความเมตตาต่อพวกเขาตลอด 24 ชั่วโมง ซึ่งในปัจจุบันนี้มีช้างที่อยู่ในโครงการบ้านหลังสุดท้ายจำนวนทั้งสิ้น 5 เชือก ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3 : ภาพพังอ้วน

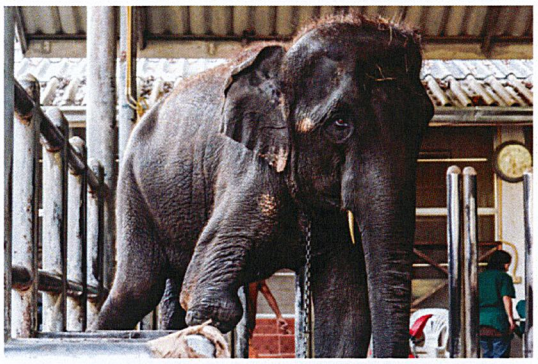
2.3.1. พังอ้วน เป็นช้างเพศเมีย ปัจจุบันอายุได้ 59 ปี เข้ารับการรักษาเมื่อปี 2541 เป็นแม่ช้างท้องแก่ซึ่งเจ้าของได้พาพังอ้วนเข้ามาเพื่อทำการตกลูกแต่ลูกชายของพังอ้วนหรือพลายภูผามีอายุได้เพียง 3 ปีเท่านั้น เนื่องจากเป็นโรคคอบวมทำให้ล้มจากไป ทำให้พังอ้วนมีอาการซึมเศร้าซึ่งทางเจ้าของพังอ้วนจึงได้ทำการบริจาคพังอ้วนให้เข้าร่วมกับทางโครงการบ้านหลังสุดท้ายเนื่องจากพังอ้วนมีอาการซึมเศร้าขนาดหนักหลังจากที่ลูกชายของเธอได้จากไป ในปัจจุบันพังอ้วนแข็งแรงดี และเป็นช้างเชือกแรกที่ทางมูลนิธิได้ปล่อยให้ใช้ชีวิตในป่าตามธรรมชาติแต่ป่านั้นแบ่งเขตโดยรั้วไฟฟ้าเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายกับช้างของมูลนิธิ ซึ่งพังอ้วนจะมีการไปเดินเล่นและกลับมาในเวลาอาหารเนื่องจากเป็นช้างเลี้ยงมาตั้งแต่สมัยก่อนจึงทำให้ไม่เคยชินกับการหาอาหารเอง

ภาพที่ 4 : ภาพพังโม่ตาลา

2.3.2. พังโม่ตาลา เป็นช้างเพศเมีย ปัจจุบันอายุได้ 58 ปี เข้ารับการรักษาเมื่อปี 2542 อาการที่เข้ารับการรักษา บาดเจ็บสาหัสที่ขาหน้าซ้ายจากการเหยียบกับระเบิด ซึ่งทำให้ต้องใส่ขาเทียมในการใช้ชีวิตประจำวัน ซึ่งในตอนนั้นทำให้พังโม่ตาลามีอาการตื่นกลัวและซึมเศร้ากับเหตุการณ์และความเจ็บปวด อีกทั้งอาการบาดเจ็บของพังโม่ตาลาหนักหนาและยังต้องได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดจากสัตวแพทย์ หลังจากที่ทำแผลและขาเทียมจนเสร็จเจ้าของจึงได้ทำการบริจาคเข้าโครงการบ้านหลังสุดท้าย ในปัจจุบันพังโม่ตาลามีสุขภาพแข็งแรง แต่เนื่องจากใส่ขาเทียมบวกกับน้ำหนักตัวนั้นทำให้เกิดการเสียดสีของรอยแผลและขาเทียม ทำให้เกิดการถลอกจึงทำให้ต้องหยุดใส่ขาเทียม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5 : ภาพพังโม่ชะ

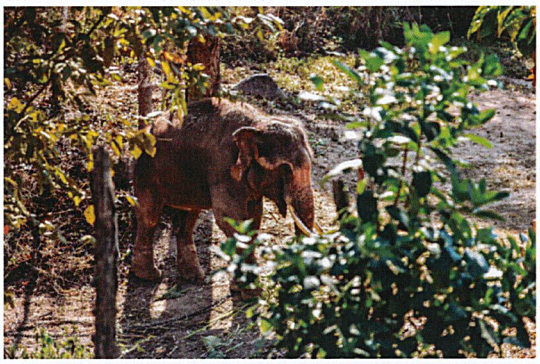
2.3.3. พังโม่ชะ เป็นช้างเพศเมีย ปัจจุบันอายุ 13 ปี เข้ารับการรักษาเมื่อปี 2549 ตอนนั้นอายุได้เพียง 7 เดือน อาการที่เข้ารับการศึกษา ขาและเท้าหน้าขวาได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการเหยียบกับระเบิดขณะเดินอยู่กับแม่ แต่แม่ของโม่ชะไม่ได้รับอันตรายใด ๆ ทางเจ้าของจึงรีบส่งโม่ชะมามูลนิธิเพื่อทำการรักษา ซึ่งเนื่องจากต้องรีบมาทำให้ไม่สามารถพาแม่ของโม่ชะมาได้ ทำให้ตอนรักษาทำให้โม่ชะมีอาการซึมเศร้ามากขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากแยกจากแม่ อีกทั้งยังต้องใช้ระยะเวลาในการรักษาและด้วยระยะเวลาและความลำบากในการดูแลช้างเด็ก ทางเจ้าของจึงได้บริจาคให้กับโครงการบ้านหลังสุดท้ายกับโม่ชะ ซึ่งในปัจจุบันโม่ชะต้องใส่ขาเทียมและปรับขาเทียมไปตามร่างกายของโม่ชะทำให้ในปัจจุบันโม่ชะมีขาเทียมทั้งหมด 12 อัน ส่วนทางด้านสุขภาพและจิตใจของโม่ชะนั้นปกติ

ภาพที่ 6 : ภาพพังบุญมี

2.3.4. พังบุญมี เป็นช้างเพศเมีย ปัจจุบันอายุ 17 ปี เข้ารับการรักษาเมื่อปี 2553 อาการที่เข้ารับการรักษาบาดเจ็บสาหัสที่เท้าหน้าขวาจากการเหยียบกับระเบิดแต่มีอาการบาดเจ็บน้อยกว่าโม่ชะและโม่ตาลาเป็นเพียงแค่ที่เท้าแต่ก็ไม่สามารถเดินได้ปกติ หลังจากทำการรักษาบุญมี ทางมูลนิธิจะส่งคืนบุญมีให้กับเจ้าของ แต่เนื่องจากบุญมี มีอาการเครียดในเวลาที่เห็นรถบรรทุกที่มารับ ทำให้เกิดอาการไม่ยอมขึ้นรถ เครียดไม่ยอมกินข้าว ไม่ยอมไป ทำให้ทางมูลนิธิได้พูดคุยกับเจ้าของบุญมีและทางเจ้าของบุญมีเห็นว่าไม่สามารถนำกลับไปทำงานและดูแลยากกว่าช้างปกติ จึงได้บริจาคให้กับทางมูลนิธิ ซึ่งหลังจากนั้นบุญมีก็อารมณ์ดี ยอมกินอาหาร ในปัจจุบันบุญมี มีสุขภาพแข็งแรง ร่าเริง ชอบทักทายผู้คน แต่บาดแผลยังไม่ได้หายขาดทำให้เมื่อบุญมีเดินมาก ๆ แผลมีการถลอกบ้างแล้วแต่ช่วงเวลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 7 : ภาพพลายโบโบ้

2.3.5. พลายโบโบ้ เป็นช้างเพศผู้ ปัจจุบันอายุ 17 ปี เข้ารับการรักษาเมื่อปี 2553 อาการที่เข้ารับการรักษาบาดแผลเจ็บจากแผลที่ศีรษะด้านขวาและซ้ายจากของมีคม ซึ่งทำให้มีอาการบวมอย่างหนักทางเจ้าของนำมาส่งให้ทางมูลนิธิรักษา ซึ่งตอนมามีอาการตื่นคนไม่ยอมให้รักษาเนื่องจากเป็นเพศผู้ จิตใจของโบโบ้นั้นมีแต่ความกลัว ทำให้การดูแลรักษาเป็นไปได้ยาก แต่หลังจากนั้นทางมูลนิธิก็รักษาโบโบ้ได้สำเร็จ แต่เนื่องจากจิตใจที่แย่มาก ๆ จึงทำให้ต้องใช้เวลาในการดูแลจิตใจ ซึ่งหลังจากนั้นทางเจ้าของโบโบ้จึงได้บริจาคให้กับมูลนิธิเพื่อเข้าโครงการบ้านหลังสุดท้าย ในปัจจุบันโบโบ้มีสุขภาพแข็งแรง แต่มีอาการประสาทจากเสียงดังและเสียงคนทำให้ต้องแยกโบโบ้ไปอยู่ห่างจากเสียงที่ดัง อีกทั้งวัยในตอนนี้เป็นช่วงเข้าสู่วัยรุ่นของโบโบ้ทำให้เกิดอาการตกมัน แต่โบโบ้ตกมันมากกว่าช้างเชือกอื่น ๆ ทำให้ต้องแยกและมีควาญช้างอยู่ด้วยตลอดเวลา

โครงการบ้านหลังสุดท้ายของทางมูลนิธิเพื่อนช้างนั้นถึงจะประสบปัญหาเรื่องงบประมาณทำให้ไม่สามารถทำได้อย่างเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์แต่เนื่องจากมีช้างหลายประเภทที่เจ้าของไม่ต้องการหรือมีสาเหตุที่ให้ต้องอยู่ทำให้ทางมูลนิธิรับไว้เพื่อดูแลรักษาอย่างใกล้ชิดทั้งทางกายและจิตใจ

2.4. ธรรมชาติของช้าง

ช้างไทยในปัจจุบันมีจำนวนประมาณ 7,000-7,500 เชือก แบ่งออกเป็นช้างป่า 3,000-3,500 ตัว และช้างเลี้ยงประมาณ 3,800-4,000 เชือง ช้างเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่มีขนาดใหญ่ เพศผู้สูงประมาณ 2.4-2.9 เมตร เพศเมียสูงประมาณ 2.1-2.4 เมตร น้ำหนักเฉลี่ยเพศผู้ 3,700-4,500 กิโลกรัม และเพศเมียเฉลี่ย 2,300-2,700 กิโลกรัม และมีอายุขัยโดยเฉลี่ย 70-90 ปี ช้างเป็นสัตว์ที่กินอาหารเฉลี่ยวันละ 200-250 กิโลกรัม หรือคิดเป็น 10% ของน้ำหนักตัวซึ่งอาหารส่วนใหญ่ คือ กล้วย อ้อย ใบไผ่และกินน้ำเฉลี่ยวันละ 150-200 ลิตร นอนหลับประมาณ 3-4 ชั่วโมงต่อวัน ใช้เวลาตั้งท้องประมาณ 17-22 เดือน และยังมีอาการตกมันซึ่งเป็นลักษณะทางธรรมชาติของช้างที่มีสุขภาพดีและสมบูรณ์ โดยช้างทั่วไปจะเริ่มตกมันเมื่ออายุได้ 16 ปี เริ่มในช่วงเดือนพฤศจิกายนไปจนถึงเดือนเมษาของปี ซึ่งจะตกมันอาทิตย์ละครั้งหรือเดือนละครั้งแล้วขึ้นอยู่กับสุขภาพของช้างแต่ละเชือก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5. เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิเพื่อนช้าง

2.5.1. โซไรดา ซาลวาลา

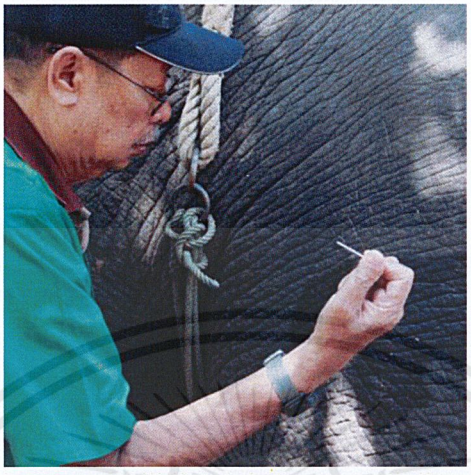

ภาพที่ 8 : ภาพคุณโซไรดา ซาลวาลา
ที่มา: www.matichon.co.th (2019)

ผู้ก่อตั้งมูลนิธิเพื่อนช้าง คุณโซไรดาเกิดเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2500 เรียนชั้นประถมที่โรงเรียนพระแม่มารี เรียนเลขานุการที่โฮลี่ และจบปริญญาตรีนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย จากนั้นศึกษาต่อหลักสูตรด้านการไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทด้านสิ่งแวดล้อม ได้รับประกาศนียบัตรจากหลายสถาบันหลังจากเรียนจบโซไรดาได้ทำงานเป็นเลขานุการบริหารให้กับบริษัทการค้าหลายแห่งและช่วยดูแลธุรกิจของครอบครัว จนถึงปี 2526 เธอได้เริ่มเป็นอาสาสมัคร จิตอาสา เป็นผู้บริจาคและเป็นสมาชิกมูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่า จนเมื่อปี 2536 ได้ก่อตั้ง “มูลนิธิเพื่อนช้าง” ซึ่งเธอได้ดำรงตำแหน่งกรรมการและเลขานุการ จัดทำโครงการเพื่อช้างมากมาย ทั้งการทำทะเบียนประวัติช้าง ทำโรงพยาบาลช้าง คลินิกรักษาช้างที่ป่วยและบาดเจ็บ จัดทำหนังสือเกี่ยวกับช้าง โครงการบ้านหลังสุดท้าย และปี 2537 ได้ก่อตั้งโรงพยาบาลช้างของมูลนิธิเพื่อนช้างซึ่งเป็นโรงพยาบาลช้างแห่งแรกของโลกขึ้นที่จังหวัดลำปางลำปาง ตลอดระยะเวลาตั้งแต่มูลนิธิก่อและโรงพยาบาลขึ้น โซไรดาและคนรักช้างหลายท่าน ที่ถือเป็นเพื่อนช้าง ได้ทำการรักษาช้างมากกว่า 2 พันราย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.2. นายสัตวแพทย์ปรีชา พวงคำ

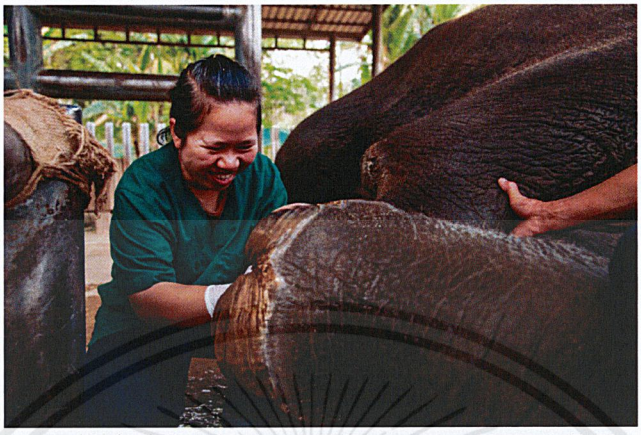

ภาพที่ 9 : ภาพนายสัตวแพทย์ปรีชา พวงคำ
ที่มา: www.friendsoftheasianelephant.org (2019)

เป็นหัวหน้าทีมสัตวแพทย์และผู้ร่วมก่อตั้งมูลนิธิเพื่อนช้าง คุณหมอปรีชาส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการยกระดับสวัสดิภาพให้แก่ช้าง คุณโซไรดาคงไม่อาจก่อตั้งโรงพยาบาลช้างให้สำเร็จขึ้นได้หากว่าไม่มีคุณหมอปรีชา คุณหมอปรีชาเป็นสัตวแพทย์ที่ไม่ได้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องของช้าง ในอดีตคุณหมออยากเป็นทหารแต่มีครั้งหนึ่งคุณหมอเดินทางมาร่ำลาเพื่อนเพื่อที่จะไปเกณฑ์ทหารที่จังหวัดลำปาง แต่เพื่อนของคุณหมอได้ชักชวนให้คุณหมออยู่ต่อจึงทำให้คุณหมอได้พบเจอกับช้างและได้เดินทางเข้าสู่การเป็นหมอใหญ่ที่รักษาช้าง ในปัจจุบันคุณหมอปรีชาได้รับความนับถือมากที่สุดคนหนึ่งในประเทศไทยและมีงานช่วยเหลือช้างทั้งในและนอกประเทศมากขึ้นเรื่อย ๆ คุณหมอยังคงมุ่งมั่นที่จะหาวิทยาการใหม่ ความรู้เพิ่มเติมและแนวทางใหม่ ๆ ในการรักษาช้างอีกทั้งยังนำมาเผยแพร่ต่อให้ผู้อื่นได้รับรู้และศึกษาอีกด้วย นอกจากงานที่ทำให้กับมูลนิธิเพื่อนช้างแล้ว คุณหมอยังดูแลช้างที่ถูกใช้งานในอุตสาหกรรมลากซุงมากกว่า 15 ปี และทำงานในฐานะผู้อำนวยการคนแรกของสถาบันคชบาลแห่งชาติมาแล้ว 10 ปี นอกจากนั้นท่านได้เขียนหนังสือคู่มือการดูแลช้างสำหรับควาญช้างและผู้จัดการปางช้างเพื่อให้ความและการดูแลช้างที่ถูกต้องอีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.3. สัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน

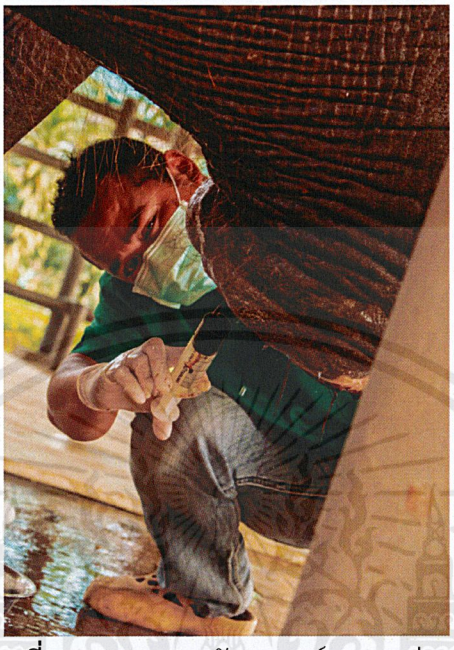

ภาพที่ 10 : ภาพสัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน

สัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน หรือ หมอเก๋ เป็นนักศึกษาคณะสัตวแพทย์ จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่กรุงเทพ ก่อนหน้าที่เธอจะมาเป็นหมอประจำที่มูลนิธิเพื่อนช้าง คุณหมอได้ไปฝึกงานที่สวนสัตว์แห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่แต่เมื่อคุณหมอได้เข้าไปแล้วพบเจอกับสังคมที่มีแต่การแข่งขันทำให้คุณหมอรู้สึกไม่ชอบ คุณหมอได้หาข้อมูลสถานที่เพื่อฝึกงานอีกครั้ง ซึ่งเธอก็ได้เจอกับมูลนิธิเพื่อนช้าง คุณหมอจึงได้ค้นพบว่าจริง ๆ แล้วเธอชื่นชอบที่นี่เป็นอย่างมากเนื่องจากเจ้าหน้าที่ทุกท่านและทุกคนทำงานด้วยความรักและมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือการรักษาช้างเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่าง หลังจากที่เธอเรียนจบเธอจึงมาสมัครงานเป็นสัตวแพทย์ที่มูลนิธิแต่เนื่องจากทางทีมสัตวแพทย์นั้นล้วนมีแต่ผู้ชาย จึงเกิดเสียงค้านขึ้นมาเนื่องจากคุณหมอเป็นผู้หญิง แต่คุณโซไรดาได้ให้โอกาสและเชื่อมั่นในตัวคุณหมอทำให้คุณหมอได้ทำงานในมูลนิธิและยังคงทำงานอยู่ในปัจจุบันซึ่งปีนี้ก็เข้าปีที่ 14 ของคุณหมอที่ทำงานกับมูลนิธิเพื่อนช้าง คุณหมอทำงานเต็มเวลาในมูลนิธิเพื่อนช้าง อาศัยและใช้ชีวิตอยู่ที่มูลนิธิในทุก ๆ วัน และได้เป็นส่วนสำคัญของมูลนิธิในฐานะรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลช้าง คุณหมอทำงานทุกอย่างด้วยความทุ่มเท ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการตรวจและประเมินสุขภาพช้าง การวินิจฉัยและรักษาโรคเพื่อให้ช้างผู้ป่วยได้รับการดูแลที่ดีตลอด 24 ชั่วโมง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.4. นายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี

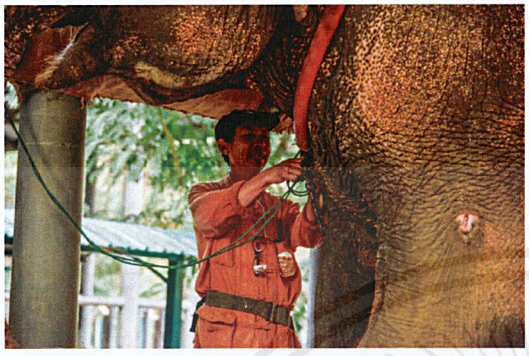

ภาพที่ 11 : ภาพนายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี

นายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี หรือ หมอต้น เป็นสัตวแพทย์ที่เคยร่วมงานกับมูลนิธิเพื่อนช้างพร้อมกันกับสัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน แต่หลังจากทำงานได้ 4-5 ปี หมอต้นได้ถูกส่งไปทำงานที่สาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อเรียนรู้เทคโนโลยีและวิธีการรักษาช้างในรูปแบบใหม่ เป็นเวลา 6-7 ปี และเมื่อหมอต้นกลับมายังประเทศก็ได้กลับมาทำงานกับทางมูลนิธิเพื่อนช้างอีกครั้ง เมื่อปี พ.ศ.2561 จนถึงปัจจุบันนี้ หมอต้นมีหน้าที่เป็นสัตวแพทย์ประจำเหมือนกับหมอเก๋ พวกเขาทั้งสองมักจะทำงานร่วมกันเสมอ แต่ทั้งสองจะรับผิดชอบช้างคนละเชือกเพื่อแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.5. พี่เลี้ยงช้างหรือควาญช้าง

ภาพที่ 12 - 13 : ภาพพี่เลี้ยงช้างหรือควาญช้าง

พี่เลี้ยงช้างหรือควาญช้างเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินงานของโรงพยาบาลช้าง ทางมูลนิธิมีพี่เลี้ยงประมาณ 10 คน ซึ่งประจำอยู่ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับจำนวนของผู้ป่วยใน ความรักและความผูกพันของพี่เลี้ยงช้างกับช้างในแต่ละคู่นั้นลึกซึ้งจนไม่อาจบรรยายได้ พี่เลี้ยงทุกคนทำงานอย่างทุ่มเท ใช้เวลาทั้งหมดเพื่อดูแลช้างและโรงพยาบาล หน้าที่ในแต่ละวันของพี่เลี้ยงช้างนั้นจะมี การให้อาหาร การอาบน้ำ (ซึ่งขึ้นอยู่กับฤดูกาล) พาช้างเดินออกกำลัง ช่วยดูแลเรื่องการให้ยาการรักษาแผลให้สะอาดอยู่ตลอดเวลา การทำความสะอาดคอกช้าง การทำความสะอาดมูลช้าง การสุมไฟให้ช้างอบอุ่นในช่วงอากาศหนาว นอนเคียงข้างลูกช้างและช้างป่วยเพื่อดูแลตลอดระยะเวลา 24 ชั่วโมง ช้างกับพี่เลี้ยงช้างจะมีความสนิทสนมกันมากถึงแม้กระทั่งช่วงเวลาพักกินข้าวช้างบางตัวจะส่งเสียงหาพี่เลี้ยงของตนเลยด้วยซ้ำ ซึ่งในปัจจุบันจะมีพี่เลี้ยงช้างประจำที่ดูแลช้าง 5 เชือกที่อยู่ในโครงการบ้านหลังสุดท้าย คือพังอ้วนกับพี่จรัญ พังโม่ตาลากับพี่สมชาย พังโม่ชะกับพี่พะหล่าดี พลายโบโบ้กับพี่ลามิน และพังบุญมีกับพี่ยุทธพงศ์ ซึ่งพี่เลี้ยงที่เหลือนั้นจะคอยช่วยสนับสนุนพี่เลี้ยงช้างคนอื่น ๆ และคอยช่วยเหลือคุณหมอเก๋ในการรักษา และดูแลช้างที่เข้ามาทำการรักษาอาการป่วยต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6. บทความที่เกี่ยวข้องกับมูลนิธิเพื่อนช้างและโรงพยาบาลช้าง

2.6.1. บทความของนิตยสารสุดสัปดาห์ “ฌอห์ณ จินดาโชติ ค้นพบความสุขที่พอดีในมูลนิธิเพื่อนช้าง” เป็นบทความที่กล่าวถึงเรื่องราวของการทำภารกิจคนหล่อขอทำดีของฌอห์ณ จินดาโชติ ที่ได้มาร่วมเป็นจิตอาสาให้กับมูลนิธิเพื่อนช้างนั้น ฌอห์ณ จินดาโชติ ได้กล่าวไว้ว่า “...ความพอเพียงนั้น อยู่ที่ตัวเรานี่แหละ ถ้าเรารู้จักมีความสุขกับสิ่งที่มี สิ่งที่ทำและแบ่งปันไปให้คนอื่น ก็จะเกิดเป็น ‘ความสุขที่พอดี’ ซึ่งเป็นสโลแกนเดียวกับที่คุณครูโซไรดาและทุกคนที่นี่ทำอยู่ พวกเขารู้ว่าตัวเองมีความสุขกับสิ่งไหน และรู้จักแบ่งปันความสุขนั้นไปให้คนอื่น เมื่อสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวมีความสุข เราก็จะยิ่งสุขมากกว่า นั่นคือความพอเพียงที่พอดีสำหรับผม...” ใน 1 วัน ที่ฌอห์ณเข้ามามีส่วนร่วมในมูลนิธิเพื่อนช้างนั้นทำให้เขาได้รับมุมมองใหม่ ๆ ถึงแม้ว่าเขาจะได้ยินข่าวคราวของมูลนิธิเพื่อนช้างและโรงพยาบาลช้างแห่งแรก ที่ช่วยเหลือช้างป่วยและช้างเจ็บทุกเชือกโดยไม่มีค่าใช้จ่าย ภายใต้อุดมการณ์ของคุณโซไรดา ซึ่งฌอห์ณได้กล่าวก่อนที่จะเข้าร่วมโครงการนี้ว่าเขาไม่เข้าใจความเป็นมาและเป็นไปของมูลนิธิเพื่อนช้างว่าทำไปเพื่ออะไร แต่เมื่อเขาได้เข้ามาลองเป็นจิตอาสาเขาจึงได้เข้าใจและยังปรับไปใช้ในชีวิตได้อีกด้วย

ภาพที่ 14 - 17 : ภาพประกอบบทความนิตยสารสุดสัปดาห์
ที่มา: www.sudsapda.com (2019)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

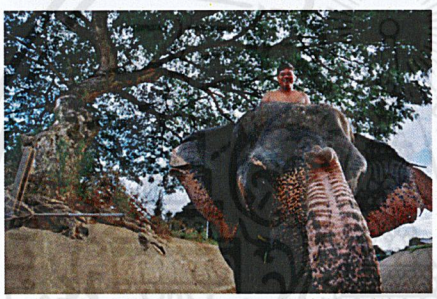
2.6.2. แค่คนละมือก็ช่วยช้างได้ 5 เซเลบริตี้จิตอาสา ดีไซน์เจลหอมนำรายได้สู่ “มูลนิธิเพื่อนช้าง” บทความจากนิตยสารแพรวที่กล่าวถึงมูลนิเพื่อนช้างซึ่งเกิดขึ้นจาก คุณโอ๋ ฐิติพัฒน์ ศุภภัทรา-นนท์ ผู้บริหารแห่งแบรนด์ THANN และเป็นเจ้าของโครงการช่วยเหลือช้างในนาม THANN for Thai Elephant สำหรับโครงการนี้เป็นโครงการที่เริ่มก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 2554 เพื่อต้องการหารายได้สนับสนุนค่าใช้จ่ายให้แก่โรงพยาบาลช้าง โดยไม่หักค่าใช้จ่าย และในบทความยังกล่าวถึงเรื่องปัญหาของช้างไทยที่พบมาก คือช้างที่ถูกทารุณกรรม ถูกนำมาใช้แรงงานตั้งแต่ยังเด็ก ซึ่งเห็นได้ถึงความละเลยในการดูแลช้างไทยมาตลอด ปัญหาที่กล่าวไปจึงเป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้เกิดมูลนิธิเพื่อนช้างขึ้นมา เพื่อคอยช่วยเหลือช้างไร้ที่อยู่และได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายหรืออุบัติเหตุต่าง ๆ โดยรายได้ส่วนใหญ่มาจากทั้งเงินที่บริจาคและการทำของที่ระลึกขาย ซึ่งรายรับที่ได้รับไม่เพียงพอต่อรายจ่ายเนื่องจากรายจ่ายในการดูแลช้างต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก ด้านเหล่าเซเลบริตี้จิตอาสาที่ได้เห็นช้างมาตั้งแต่เด็ก ๆ ชีวิตชื่นชอบธรรมชาติและอยากอนุรักษ์ช้างไทยไว้อยู่คู่บ้านนาน ๆ ก็ได้มาร่วมเดินทางครั้งนี้ด้วย ซึ่งนอกจากจะได้ทำเจลหอมเพื่อไปจำหน่ายกันแล้ว เขาและเธอยังได้พูดถึงมุมมองที่มีต่อช้างไทยด้วยว่า “อยากให้ลูกชายได้มาสัมผัสกับธรรมชาติและรู้จักช้างไทยตั้งแต่ยังเด็ก เพราะเราต้องการปลูกฝังให้เขาได้รู้ถึงคุณค่าของช้าง เหมือนที่เราถูกสอนมาเสมอว่าให้อนุรักษ์ช้างไทยให้รุ่นลูกรุ่นหลานได้รู้จัก” “เราทุกคนได้เรียนรู้และศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ช้างไทยกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะช้างก็เป็นสัตว์ที่อยู่คู่บ้านคู่เมืองมานาน และในฐานะคนไทยคนหนึ่ง เราก็อยากจะมีส่วนร่วมในการช่วยอนุรักษ์ช้างเอาไว้ เพราะทราบมาว่าช้างที่อาศัยอยู่ที่นี่ส่วนใหญ่เป็นช้างไร้ที่อยู่และถูกทารุณกรรมมา เมื่อมีโอกาสก็อยากจะมาเยี่ยมชมที่นี่สักครั้ง” และ“เราอยากจะเป็นอีกหนึ่งแรงผลักดันที่ทำให้คนไทยเกิดการตระหนักและหันมาอนุรักษ์ช้างไทยกันมากขึ้น เพราะไม่อยากให้คนไทยมองข้ามปัญหาช้างที่กำลังจะสูญพันธุ์”

ภาพที่ 18 - 19 : ภาพประกอบบทความนิตยสารแพรว
ที่มา: www.praew.com (2019)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

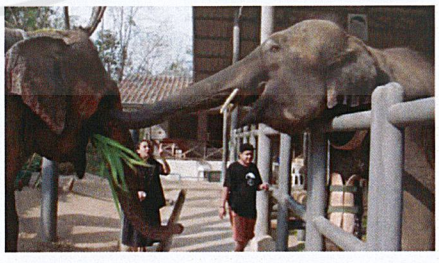
2.6.3. บทความจากค่ายสารคดีครั้งที่ 10 เรื่องของช้าง “หนึ่งเอกลักษณ์ของไทย” บทความนี้กล่าวถึง เรื่องของช้างไทยที่มีความผูกพันกับคนไยชาติไทยมาตั้งแต่สมัยประวัติศาสตร์ เป็นช้างศึกคู่บารมี เป็นความเชื่อ เอกลักษณ์ วัฒนธรรมของชาติไทย ซึ่งอยากให้คนไทยได้อนุรักษ์ช้างไทยของเราไว้เพื่อให้ลูกหลานของเราได้ศึกษาในอนาคต และผู้เขียนได้กล่าวไว้ในท้ายบทความว่า “...ผมอยากเห็นช้างมีบ้านอยู่ ช้างที่เหนื่อยมาแล้ว เขาควรจะมีชีวิตบั้นปลาย มีป่าให้เขาเดิน มีบ้านให้เขาอยู่ บ้านของช้างคือป่า ที่สำคัญคือช้างควรได้อยู่กับควาญที่รักเขาจริง ๆ ก่อนที่ช้างเชือกสุดท้ายจะตายจากประเทศไทย ตายจากเราไป ก็ขอให้เขาตายอย่างมีศักดิ์ศรี สมเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสัตว์ที่คนไทยรัก เป็นสัตว์ที่มีภาพปรากฏอยู่ทุกหนแห่ง ครบทั้ง 3 สถาบัน คือชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ผมไม่คิดช้างจะอยู่ชั่วฟ้าดินสลาย ในความคิดของผม ช้างต้องสูญพันธุ์แน่ แต่ก่อนที่จะสูญพันธุ์ ขออย่าให้เขาตายอย่างทรมาน อย่างน้อยก็ตายอย่างมีความสุข ตายโดยที่เราดูแลเขาอย่างดีที่สุดแล้ว”

ภาพที่ 20 - 21 : ภาพประกอบบทความจากค่ายสารคดี
ที่มา: www.sarakadee.com (2019)

2.6.4. บทความจาก BBC NEWS ได้พูดถึงมูลนิธิเพื่อนช้างที่เป็นโรงพยาบาลช้างแห่งแรกของโลก และวีดิโอของ Henry Golding ในส่วนที่เป็น Travel Show’s ที่ได้ไปเยี่ยมชมมูลนิธิเพื่อนช้าง ซึ่งเขาได้พูดถึงความเป็นอยู่ของช้างที่ประสบเคราะห์ภัยหรืออุบัติเหตุที่ไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสถานที่เดิมได้และต้องอาศัยอยู่ที่นี่ เพื่อรับการดูแลอย่างใกล้ชิดของคณะทีมงานที่มูลนิธิ

ภาพที่ 22 - 23 : ภาพประกอบบทความจาก BBC NEWS
ที่มา: www.bbc.com (2019)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7. ช่างภาพที่มีอิทธิพลในการสร้างสรรค์ผลงาน

2.7.1. ไมเคิล นิก นิโคลส์ (Michael Nick Nichols)

ภาพที่ 24 : ภาพไมเคิล นิก นิโคลส์
ที่มา: www.michaelnicknichols.com (2019)

ช่างภาพสัญชาติอเมริกา เป็นช่างภาพสารคดีให้กับนิตยสาร National Geographic เริ่มต้นตั้งแต่ปี 2539 จนถึงปัจจุบัน เขามีผลงานให้กับนิตยสาร NG เป็นจำนวนมากส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ เขาเป็นช่างภาพที่ไม่ได้ใช้เพียงกล้องดิจิตอลเพียงอย่างเดียว เขายังใช้กล้องดักถ่ายภาพ หุ่นยนต์ที่ควบคุมจากระยะไกลหรือโดรนในการสร้างสรรค์ผลงาน

รูปแบบของงาน เป็นภาพถ่ายเกี่ยวกับสัตว์ที่ไม่สามารถพบเห็นได้ง่าย อีกทั้งนำเทคนิค อุปกรณ์อื่นและลูกเล่นเข้าไปผสมผสานภายในผลงาน

อารมณ์ของภาพ ภาพของเขาเป็นภาพที่ทำให้เห็นในมุมมองใหม่ ๆ ของสัตว์ป่า ภาพส่วนใหญ่จะเป็นภาพที่แสดงการกระทำของสัตว์ในอิริยาบถต่าง ๆ ภาพของเขาบางภาพยังดูเหมือนว่าเขาไปอยู่ตรงหน้าของสัตว์แบบตัวต่อตัวอีกด้วย หรือถ้าเป็นภาพของมนุษย์กับสัตว์ก็จะมีอารมณ์ของความผูกพัน ความสัมพันธ์ ความรักที่มีต่อกัน

องค์ประกอบของภาพ ภาพส่วนใหญ่ของเขาจะทิ้งพื้นที่ไม่ข้างซ้ายก็ข้างขวาไว้ เนื่องจากภาพของเขาจะต้องนำไปลงหนังสือและจะมีต้องมีข้อความอยู่ในภาพ ภาพมุมกว้างของเขาจะสร้างระยะและมิติภายในภาพโดยการมี Foreground และ Background ทำให้ดูไม่น่าเบื่อ

การใช้แสงของภาพ ภาพส่วนใหญ่ใช้แสงธรรมชาติ แต่เนื่องจากเขาชอบในการเล่นลูกเล่นอาจจะมีการใช้แฟลชบ้างเพื่อสร้าง Movement ภายในภาพ

สิ่งที่จะนำมาใช้ นำการเล่าเรื่องผ่านภาพของนิกส์ในเรื่องของมนุษย์กับสัตว์ ภาพของเขาแสดงถึงความรู้สึก อารมณ์ที่เขาต้องการจะสื่ออย่างเห็นได้ชัด มุมมอง องค์ประกอบของภาพของเขาไม่น่าเบื่อ และในมีเรื่องราวในแต่ละภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานของเขาที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงานคือภาพประกอบบทความของ Jane Goodall หรือ โปรเจคที่มีชื่อว่า Brutal Kinship เป็นชุดภาพที่เล่าเรื่องระหว่าง Jane กับลิงชิมแพนซี ซึ่งเธอเป็นนักสัตววิทยา มานุษยวิทยาและวานรวิทยา ซึ่งเธอศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวลิงชิมแพนซี ซึ่ง National Geographic ได้ให้ Nick เป็นคนถ่ายภาพเพื่อเล่าเรื่องความสัมพันธ์ของ Jane

ภาพที่ 25 - 28 : ภาพตัวอย่างผลงานของไมเคิล นิก นิโคลส์
ที่มา: www.nationalgeographic.com (2019)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.2. เอมี่ ไวเทล (Ami Vitale)

ภาพที่ 29 : ภาพเอมี่ ไวเทล
ที่มา: www.amivitale.com (2019)

ช่างภาพสัญชาติอเมริกา เป็นช่างภาพสารคดีและช่างภาพข่าว ในปัจจุบันเธอเป็น Nikon Ambassador และช่างภาพของนิตยสาร National Geographic เธอเดินทางไปมาแล้วมากกว่า 100 ประเทศ เพื่อที่จะได้พบปะผู้คน วัฒนธรรมและสร้างประสบการณ์ใหม่ ๆ ให้กับตัวเธอเอง เธอกล่าวไว้ในเว็บไซต์ของเธอว่า การเป็นช่างภาพนั้นเป็นเหมือนหนังสือเดินทางหรือพาสปอร์ตที่ช่วยให้เธอได้ไปพบปะกับสิ่งใหม่ ๆ ที่เธอไม่เคยพบเจอ และในตอนนี้การเป็นช่างภาพนั้นเป็นมากกว่าหนังสือเดินทางแต่เป็นสิ่งที่สามารถสร้างเรื่องราวถ่ายทอดเรื่องราวของเธอเพื่อให้ผู้คนบนโลกได้รับรู้เหมือนกับที่เธอได้รับรู้

ผลงานของที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ คือ My Africa: A Virtual Reality Experience และ THE LAST NORTHERN WHITE RHINOS ซึ่งเป็นผลงานที่เธอเล่าเกี่ยวกับชีวิตของสัตว์กับมนุษย์

รูปแบบของงาน เป็นภาพถ่ายสารคดีที่เล่าเรื่องถึงความสัมพันธ์ของคนกับสัตว์ชนิดต่าง ๆ

อารมณ์ของภาพ ภาพของเอมี่มีหลายอารมณ์ขึ้นอยู่กับชนิดของสัตว์และเรื่องราวที่จะนำเสนอ เช่น ภาพชุด Panda Love อารมณ์ของภาพจะมีทิศทางบวก เมื่อเห็นแล้วจะรู้สึกถึงความน่ารักของแพนด้าและผู้ดูแลแพนด้า หรือภาพชุด The Last Male Northern White Rhinos ภาพจะมีอารมณ์ความน่าสงสาร เนื่องจากอาการป่วยของแรดขาวตัวผู้ตัวสุดท้ายของโลก

องค์ประกอบของภาพ ภาพส่วนใหญ่ของเธอจะวางองค์ประกอบให้ภายในภาพมีตัวละครครบถ้วน มีการแสดงบทบาท ท่าทางของตัวละครที่ต้องการจะเล่า ภาพของเธอจะมีการวาง Foreground เพื่อให้ภาพดูไม่แบนและมีระยะ เพื่อไม่ให้ภาพดูน่าเบื่อ ภาพส่วนใหญ่ของเธอจะเป็นภาพมุมกว้าง ภาพบางภาพต่อให้เป็นภาพมุมแคบหรือถ่ายเจาะเธอก็ยังใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เลนส์ Wide ในการถ่าย เพื่อสร้างเรื่องราวภายในภาพและสร้าง Foreground และ Background การใช้แสงของภาพ ภาพส่วนใหญ่ใช้แสงธรรมชาติ

สิ่งที่จะนำมาใช้ นำการเล่าเรื่องผ่านภาพของเอมี่ในเรื่องของมนุษย์กับสัตว์ การเลือกใช้แสงธรรมชาติให้ดูไม่แบน การใช้เลนส์ Wide ในการถ่ายภาพมุมแคบเพื่อสร้างเรื่องราวภายในภาพและสร้าง Foreground และ Background ให้เกิดมิติ

THE LAST NORTHERN WHITE RHINOS เป็นผลงานชุดภาพถ่ายที่เล่าเรื่องราวของแรดขาวเหนือเพศผู้ตัวสุดท้ายในโลก แรดตัวดังกล่าวมีชื่อว่า “ซูดาน” มีอายุ 45 ปี และใช้ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตอยู่ภายใต้การคุ้มครองอย่างแน่นหนาจากเจ้าหน้าที่ติดอาวุธภายในศูนย์อนุรักษ์โอล เพเยตา ประเทศเคนยา ซูดานทุกข์ทรมานอย่างหนักจากอาการติดเชื้อที่ขาหลังด้านขวา ด้วยความที่มันอายุมากแล้วและมีสุขภาพที่ย่ำแย่ เมื่ออาการติดเชื้อลุกลามเลวร้ายขึ้น ในที่สุดเจ้าหน้าที่ศูนย์จึงตัดสินใจการุณยฆาตเจ้าซูดานเสีย ส่งผลให้ปัจจุบันมีแรดขาวเหนือเหลืออยู่เพียงแค่สองตัวภายในศูนย์โอล เพเยตา มันทั้งคู่เป็นตัวเมียและเป็นแรดขาวเหนือสองตัวสุดท้ายที่เหลืออยู่บนโลกใบนี้

ภาพถ่ายชุดนี้เป็นภาพถ่ายที่ถ่ายทอดเรื่องราวช่วงบั้นปลายของซูดาน ความสัมพันธ์ของผู้คนที่คอยดูแลรักษา ทั้งทีมแพทย์ เจ้าหน้าที่ที่คอยเฝ้าคอยป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายจนถึงช่วงวาระสุดท้ายของซูดาน

ภาพที่ 30 - 33 : ภาพตัวอย่างผลงานของเอมี่ ไวเทล
ที่มา: www.amivitale.com (2019)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

ขั้นตอนในการสร้างสรรค์ผลงาน

3.1. ขั้นตอนการวางแผนงาน

เริ่มจากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับมูลนิธิเพื่อนช้าง โครงการบ้านหลังสุดท้าย สถานที่ วิธีการเดินทาง วิธีการติดต่อให้เรียบร้อย หลังจากศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดี ทำการติดต่อผ่านทาง E-mail เพื่อขอความอนุเคราะห์เข้าไปในสถานที่ หลังจากได้รับความอนุเคราะห์ จึงทำเอกสารกับทางมหาวิทยาลัยเพื่อยืนยันให้กับทางมูลนิธิเพื่อนช้าง หลังจากนั้นทำการจองตั๋วรถทัวร์ เดินทางไปยังสถานที่จริง และเริ่มศึกษา สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และถ่ายภาพภายในบริเวณมูลนิธิเพื่อนำมาคิดและต่อยอดในการทำงาน ทำความคุ้นเคยสร้างความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ภายในมูลนิธิและช้าง หลังจากนั้นศึกษาตารางการทำงานของเจ้าหน้าที่ และเข้าสู่ขั้นตอนการทดลองทำงานโดยเริ่มจากการทดลองถ่ายภาพในสถานที่จริง

3.2. ขั้นตอนการทำงาน

เดินทางไปยังมูลนิธิเพื่อนช้าง อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง เพื่อถ่ายภาพในแต่ละส่วน ของมูลนิธิเพื่อนช้าง เพื่อนำมาพิจารณาถึงสิ่งที่น่าสนใจ ให้เห็นถึงความเป็นอยู่ของช้าง การทำงานของเจ้าหน้าที่ ประกอบกับการพูดคุยและสอบถามเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับช้างแต่ละเชือก นำข้อมูลทั้งหมดเข้าพบกับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาต่อถึงประเด็นที่น่าสนใจและเริ่มการถ่ายทำงานจริง

ภาพที่ได้จากการทำงานจริงครั้งที่ 1

ภาพที่ 34 : ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางการทำงานของสัตวแพทย์ : ช่วงเช้าเดินสอบถามอาการของช้างแต่ละเชือกกับควาญช้างประจำแต่ละเชือก สำรวจอาการและบาดแผลของช้างทุกเชือกที่อาศัยอยู่ภายในมูลนิธิ ช่วงกลางวันทำงานเอกสารและเดินพบปะกับช้างบ้างเป็นครั้งคราว ช่วงเย็นทำการรักษาบาดแผล ล้างแผล ให้ยา และนำความคืบหน้าอาการของช้างแต่ละตัวขึ้นรายงานกับคุณโซไรดา ซาลวาลา

ตารางการทำงานของควาญช้าง : ช่วงเช้าอาบน้ำช้าง (ขึ้นอยู่กับฤดูกาล ถ้าเป็นหน้าหนาวจะอาบเพียงเวลาเย็น ฤดูร้อนจะอาบ 2-3 เวลาเพื่อให้ช้างไม่รู้สึกร้อนเกินไป ฤดูฝนขึ้นอยู่กับสภาพอากาศ) หลังจากอาบน้ำช้างจะทำการให้อาหารมื้อเช้า ช่วง 10.00-11.00 ให้อาหารช้าง และช่วง 12.00-13.00 ให้อาหารช้างมื้อกลางวัน ช่วงเย็นก่อนที่สัตวแพทย์จะมาทำการรักษา จะอาบน้ำให้ช้างอีกรอบเพื่อให้สัตวแพทย์ได้ใส่ยา ล้างแผลและรักษาได้ง่ายขึ้น และหลังจากที่สัตวแพทย์รักษาเสร็จจะให้อาหารรอบเย็น และให้อีกรอบในเวลาหัวค่ำ ตารางการทำงานนี้เป็นตารางการทำงานโดยประมาณของควาญช้างทุกคน เนื่องจากช้างแต่ละตัวมีอาการบาดเจ็บไม่เหมือนกัน ทำให้ตารางของทุกคนจะเปลี่ยนไปตามอาการบาดแผลของช้างและวิธีการรักษา

ตารางการทำงานของข้าพเจ้า : เดินทางเช้าวันที่ 1 เวลา 10.00 น. โดยรถทัวร์ จากหมอชิตไปยังสถานีขนส่งลำปาง ถึงในเวลา 18.30 น. โดยประมาณ เข้าพักที่โรงแรมใกล้สถานีและนั่งรถตู้ในช่วงเช้าเพื่อเข้าไปที่มูลนิธิเพื่อนช้าง ซึ่งมูลนิธิจะอยู่ระหว่างเส้นทางลำปางไปเชียงใหม่ ถึงมูลนิธิในเวลา 8.30 น. เข้าไปภายในมูลนิธิติดต่อ แนะนำตัว เข้าพบคุณโซไรดา ซาลวาลา หลังจากนั้นสัตวแพทย์พาเดินทัวร์บริเวณมูลนิธิรอบ ๆ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับช้างและสถานที่ หลังจากนั้นปล่อยให้เราได้สอบถามข้อมูลที่ต้องการและนัดเวลาให้มาเจอตามตารางการทำงานของสัตวแพทย์และเป็นเหมือนเดิมในทุกวัน

สรุปผลการทำงานครั้งที่ 1 ไปครั้งแรกในวันที่ 2 - 4 กุมภาพันธ์ 2562 การเข้าไปถ่ายภาพเป็นไปอย่างราบรื่น แต่ติดปัญหาเนื่องจากขอความอนุเคราะห์ไปเพื่อสอบถามข้อมูล คุณโซไรดาจึงไม่อยากให้เข้าไปถ่ายภาพแบบใกล้ชิดช้างมากนักแต่ได้ภาพมาพอสมควร

ภาพที่ได้จากการทำงานจริงครั้งที่ 2

ภาพที่ 35 : ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 2 (1)

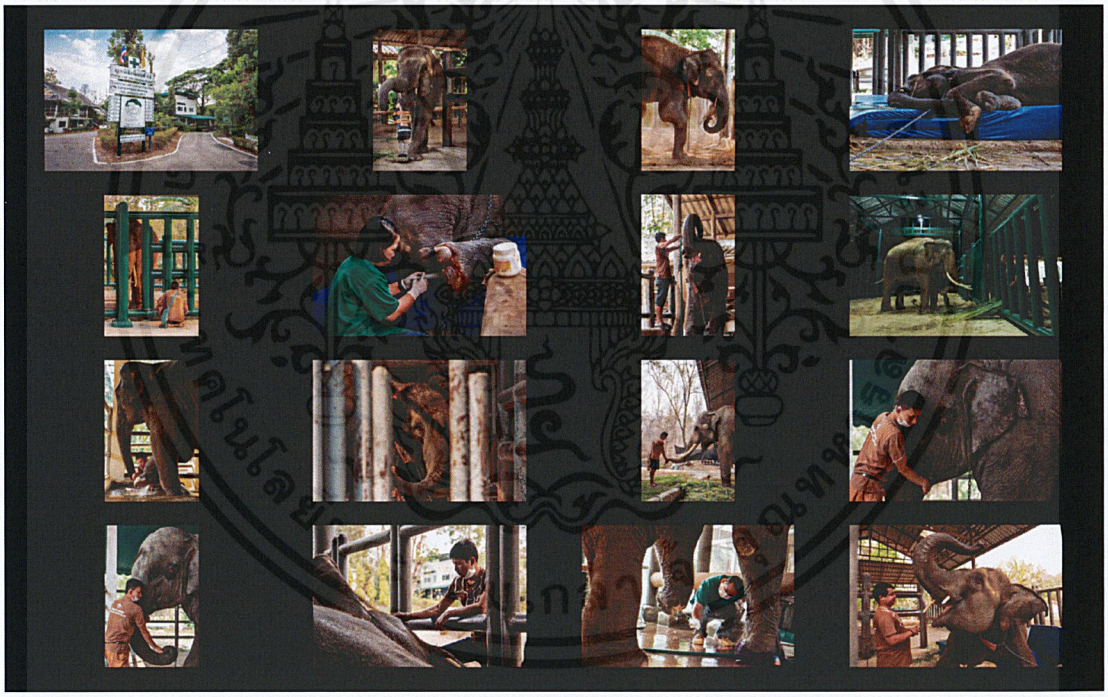
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 36 : ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 2 (2)

สรุปผลการทำงานครั้งที่ 2 ไปครั้งที่ 2 ในวันที่ 9-13 มีนาคม 2562 การเข้าไปถ่ายภาพในครั้งที่ 2 นั้นได้ภาพที่ใกล้ชิดมากขึ้นกว่าเดิม เนื่องจากขอความอนุเคราะห์ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการทางมูลนิธิจึงมีข้อจำกัดน้อยลงกว่าเดิม และได้ภาพการทำขาเทียมเนื่องจากการทำขาเทียมจะมีขึ้นเพียงแค่ปีละไม่กี่ครั้ง

ภาพที่ได้จากการทำงานจริงครั้งที่ 3

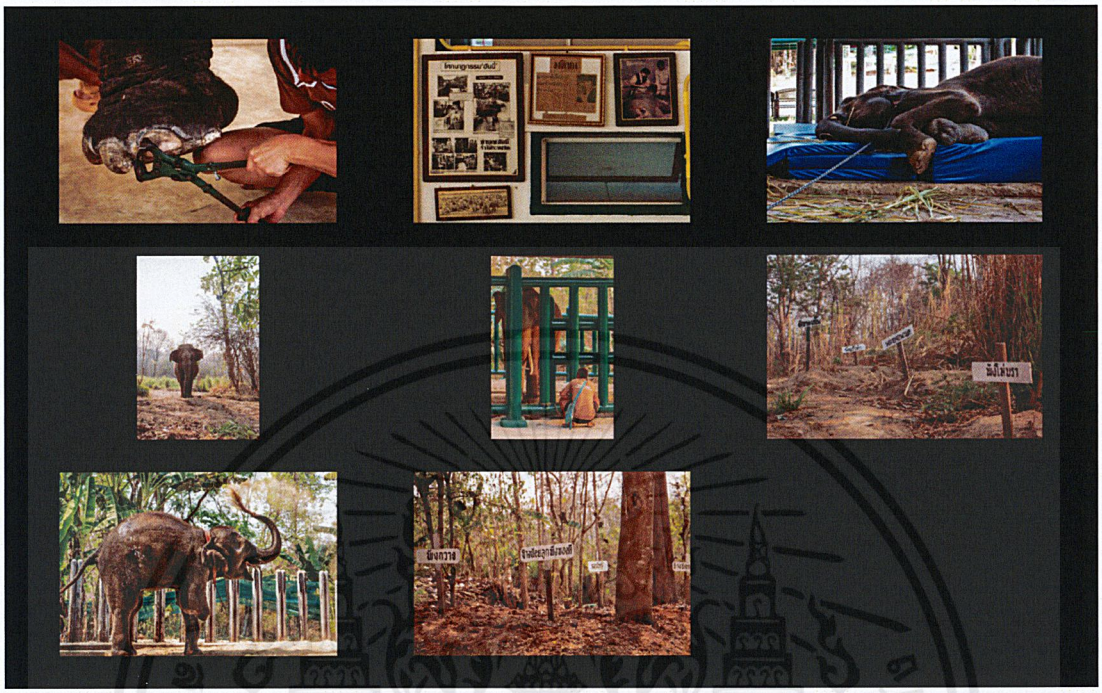

ภาพที่ 37 : ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 3

สรุปผลการทำงานครั้งที่ 3 ไปครั้งที่ 3 ในวันที่ 28-31 มีนาคม 2562 การเข้าไปถ่ายภาพเป็นไปอย่างปกติ ได้ภาพที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของช้างและเจ้าหน้าที่มากขึ้นตามที่ต้องการ และได้ภาพแคบมากขึ้นเนื่องจากก่อนหน้านี้ส่วนใหญ่จะเป็นภาพมุมกว้างทำให้ภาพเกิดการซ้ำ มีภาพบางภาพที่ต้องการแต่ไม่สามารถถ่ายได้เนื่องจากทางมูลนิธิแจ้งวันผิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ได้จากการทำงานจริงครั้งที่ 4

ภาพที่ 38 : ภาพถ่ายทำจริงครั้งที่ 4

สรุปผลการทำงานครั้งที่ 4 ไปครั้งที่ 4 ในวันที่ 16-19 เมษายน 2562 การเข้าไปถ่ายในครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายและเป็นไปอย่างปกติ แต่เนื่องจากเจ้าหน้าที่หลายท่านยังไม่กลับมาจากการกลับบ้าน อีกทั้งขาเทียมของพลายโม่ตาลายังไม่เสร็จเรียบร้อยทำให้ไม่สามารถได้ภาพโม่ตาลาที่ใส่ขาเทียม และภาพคุณโซไรดา ซาลวาลา ซึ่งคุณโซไรดามีอาการป่วยและแพ้ฝุ่นที่มีจำนวนมากในจังหวัดลำปาง ทำให้ไม่สามารถออกมาพบหรือออกมาให้ถ่ายภาพได้เลย ตั้งแต่ครั้งแรกที่ไปจนถึงครั้งสุดท้าย ทำให้ไม่ได้ภาพที่ต้องการ

3.3. การเลือกภาพและการจัดตำแหน่งของภาพ

การเลือกภาพของข้าพเจ้าเริ่มจากการเลือกไฟล์ภาพทั้งหมดลงยังคอมพิวเตอร์และลองคัดเลือกภาพที่เล่าประเด็นไม่ซ้ำ นำไปแต่งโดยประมาณและอัดขนาด 5x7 นิ้ว ออกมาเพื่อนำมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาและง่ายต่อการทดลองจัดวาง

การจัดเรียงรูปภาพโดยจัดการเล่าเรื่องเป็นสัดส่วน คือ เริ่มจากสถานที่ภายในมูลนิธิ ภายในโครงการ บาดแผลของช้าง การดูแลรักษา การควบคุม ความสัมพันธ์ของคนกับช้างภายในมูลนิธิ และจบด้วยการที่ช้างสามารถใช้ชีวิตได้สะดวกมากกว่าปกติ หลังจากเรียบร้อยแล้วก็คัดเลือกไฟล์ภาพจากในคอมเพื่อนำมาจัดการตกแต่งแก้ไขข้อบกพร่องใส่ส่วนของ แสง สี ขนาดของภาพในขั้นตอนต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 39 : ภาพการเลือกรูปจากรูปที่อัดขนาดเล็ก

3.4. การตกแต่งภาพ

เนื่องจากภาพที่ได้เลือกมาทั้งหมดมีทิศทางแสง และอุณหภูมิของภาพที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ทำให้ไม่ต้องตกแต่งภาพมากนัก แต่ในกรณีที่ภาพบางภาพที่แตกต่างกันและไม่เสมอกัน จึงต้องใช้โปรแกรม Adobe Lightroom ช่วยในการแก้ไขในจุดต่าง ๆ เช่น อุณหภูมิสี ความต่างของแสง เพิ่มและลดความสว่างเล็กน้อย และการแก้สัดส่วนของภาพรวมถึงการ Crop ภาพให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างการแก้ไขสีในภาพ

ภาพที่ 40 : ภาพที่ต้องการจะแก้ไข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 41 : ภาพการเปรียบเทียบระหว่างภาพที่ยังไม่ตกแต่งสีและตกแต่งสีภาพแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลงานจริง

4.1. ภาพผลงานจริง

ภาพที่ 42 : ภาพเปิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 43 : ภาพพังโม่ชะ

ภาพที่ 44 : ภาพทางเข้ามูลนิธิเพื่อนช้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 45 : ภาพโรงเรือนสำหรับช้างที่ประจำอยู่ในมูลนิธิเพื่อนช้าง

ภาพที่ 46 : ภาพกรอบรูปที่บันทึกเรื่องราวของมูลนิธิในอดีต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 47 : ภาพพลายโบโบ้

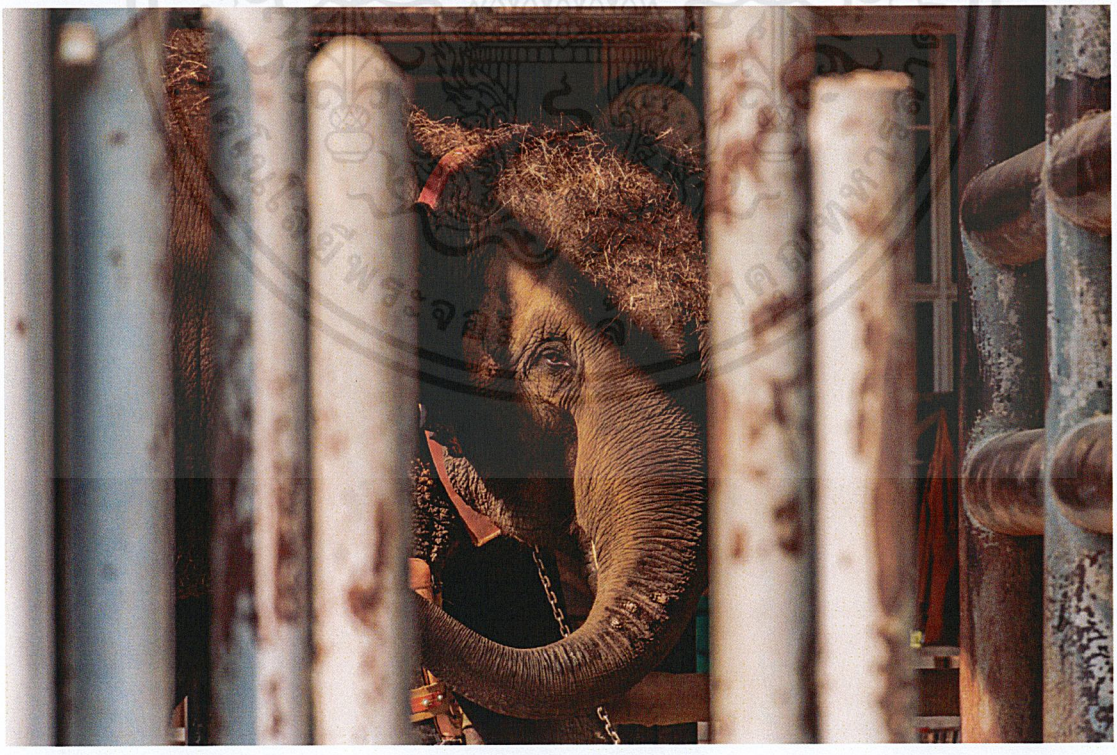

ภาพที่ 48 : ภาพโม่ชะที่นอนลงเพื่อรอเวลารักษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

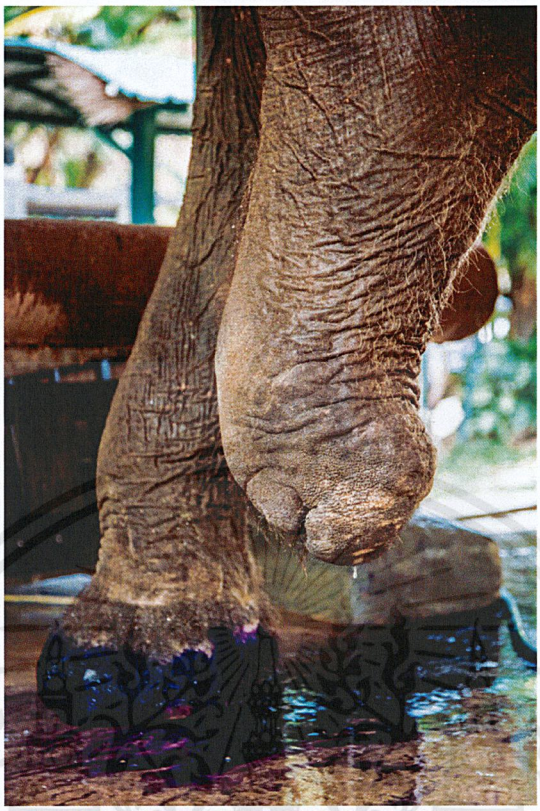

ภาพที่ 49 : ภาพแผลจากการเหยียบกับระเบิดของบุญมี

ภาพที่ 50 : ภาพพังโม่ชะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 51 : ภาพขาที่ขาดจากการเหยียบกับระเบิดของพังโม่ตาลา

ภาพที่ 52 : ภาพพังบุญมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

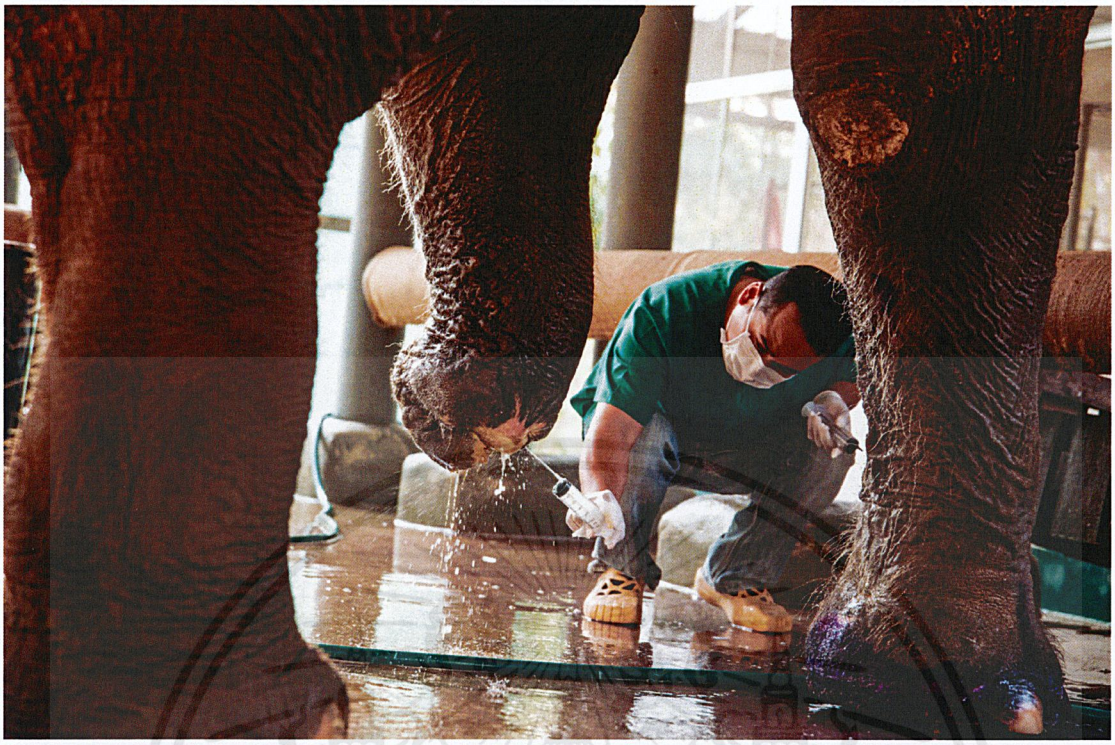

ภาพที่ 53 : ภาพขณะที่นายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี กำลังเตรียมยาเพื่อนำไปรักษาช้าง

ภาพที่ 54 : ภาพสัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน ฉีดยาให้กับพังโม่ชะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 55 : ภาพขณะที่นายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี กำลังล้างแผลให้พังโม่ตาลา

ภาพที่ 56 : ภาพสัตวแพทย์หญิงเครือทอง ขยัน กำลังตรวจดูแผลของพังโม่ชะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 57 : ภาพอาจารย์ปู่ขณะกำลังทำขาเทียม

ภาพที่ 58 : ภาพเจ้าที่กำลังทดลองใส่ขาเทียมอันใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 59 : ภาพขาเทียมช้าง

ภาพที่ 60 : ภาพพังโม่ชะกับขาเทียม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 61 : ภาพอาจารย์ปู่ขณะกำลังทำขาเทียม

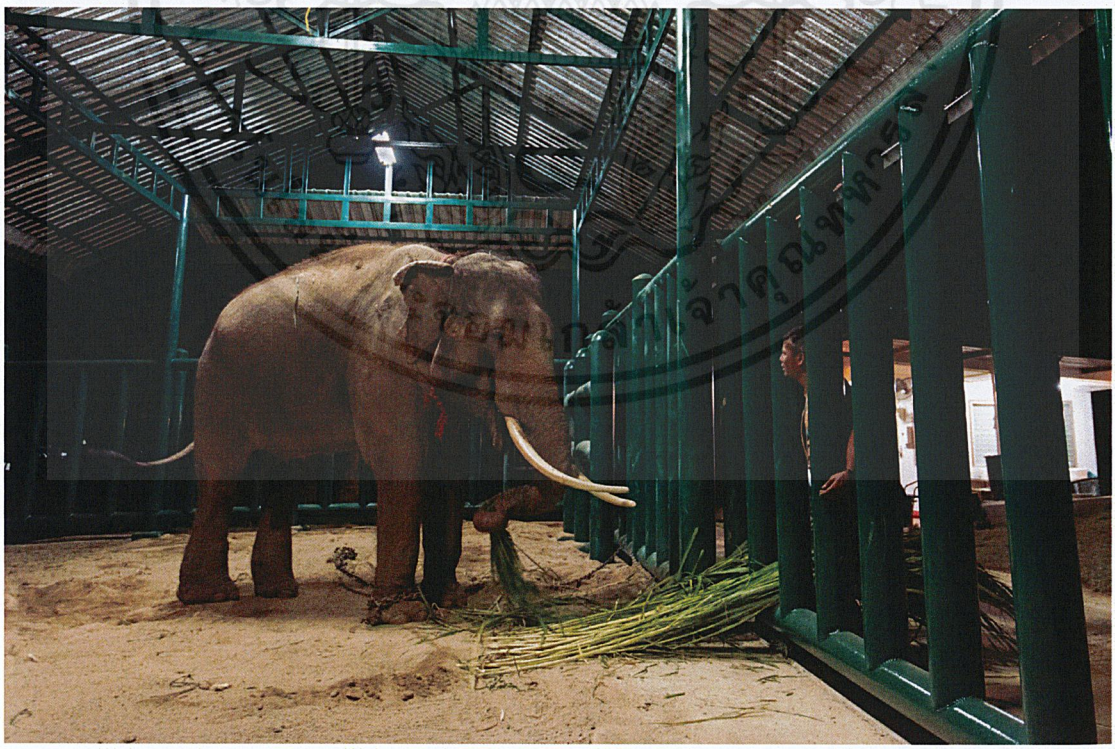

ภาพที่ 62 : ภาพลาแมในขณะให้อาหารพลายโบโบ้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 63 : ภาพเจ้าหน้าที่ชั่งอาหารเพื่อควบคุมอาหารของช้างแต่ละเชือก

ภาพที่ 64 : ภาพความสัมพันธ์ของลาแมและพลายโบโบ้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 65 : ภาพโม่ชะนอนกินอาหาร

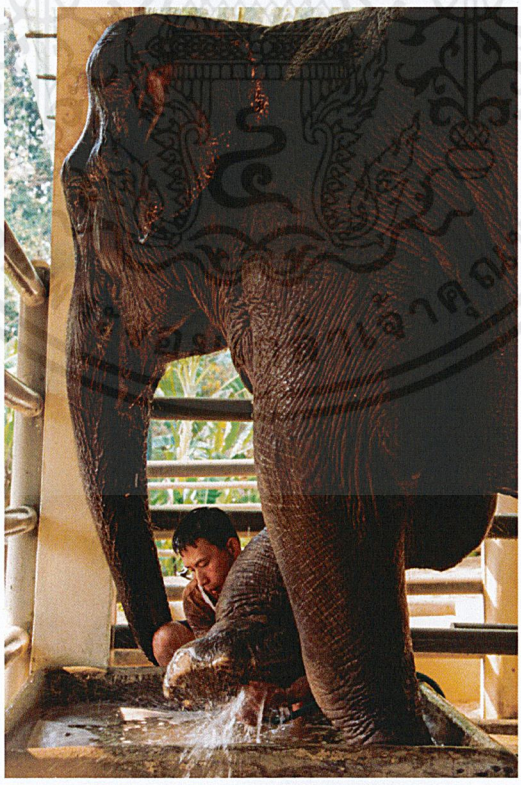

ภาพที่ 66 : ภาพพี่อ้วนกำลังป้อนอาหารพังโม่ชะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

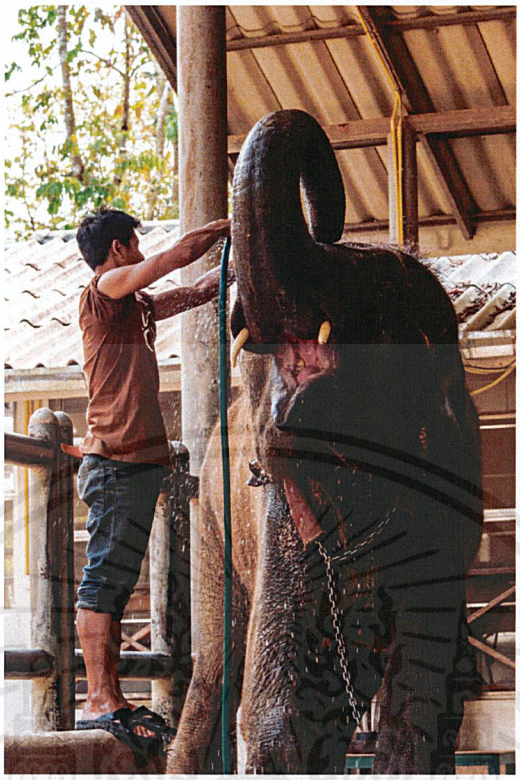

ภาพที่ 67 : ภาพขณะที่พี่จอห์นกำลังปลอบพังโม่ชะ

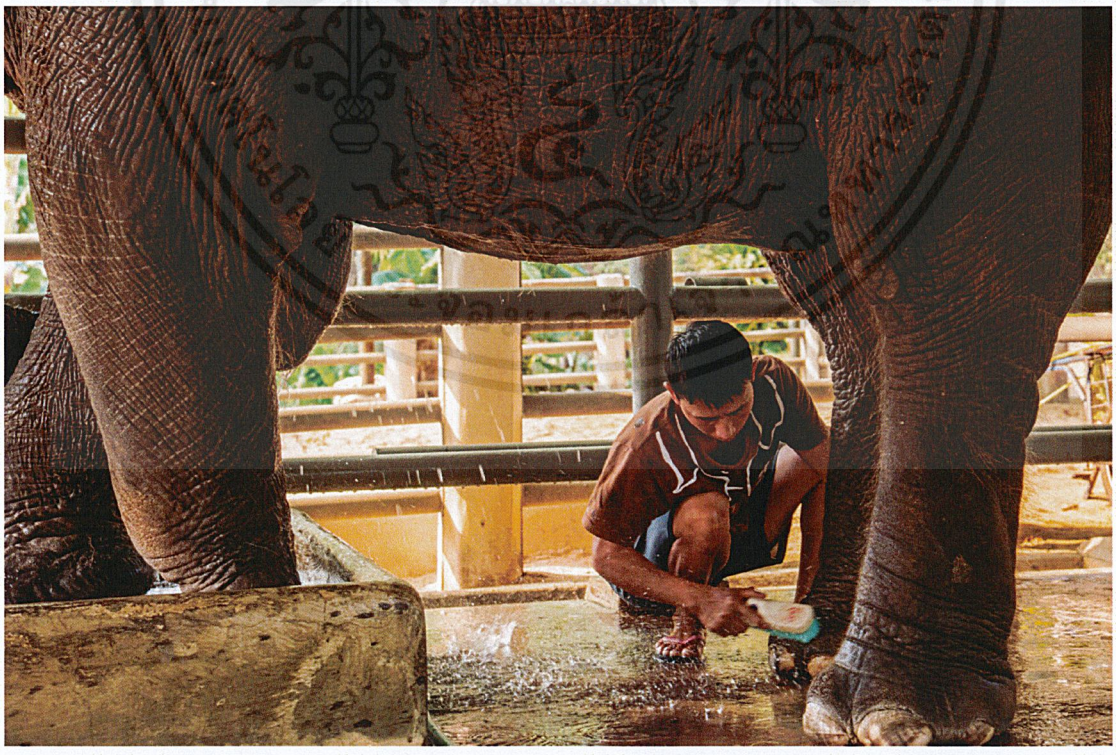

ภาพที่ 68 : ภาพพี่โอ๋ขณะกำลังล้างแผลให้กับพังบุญมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

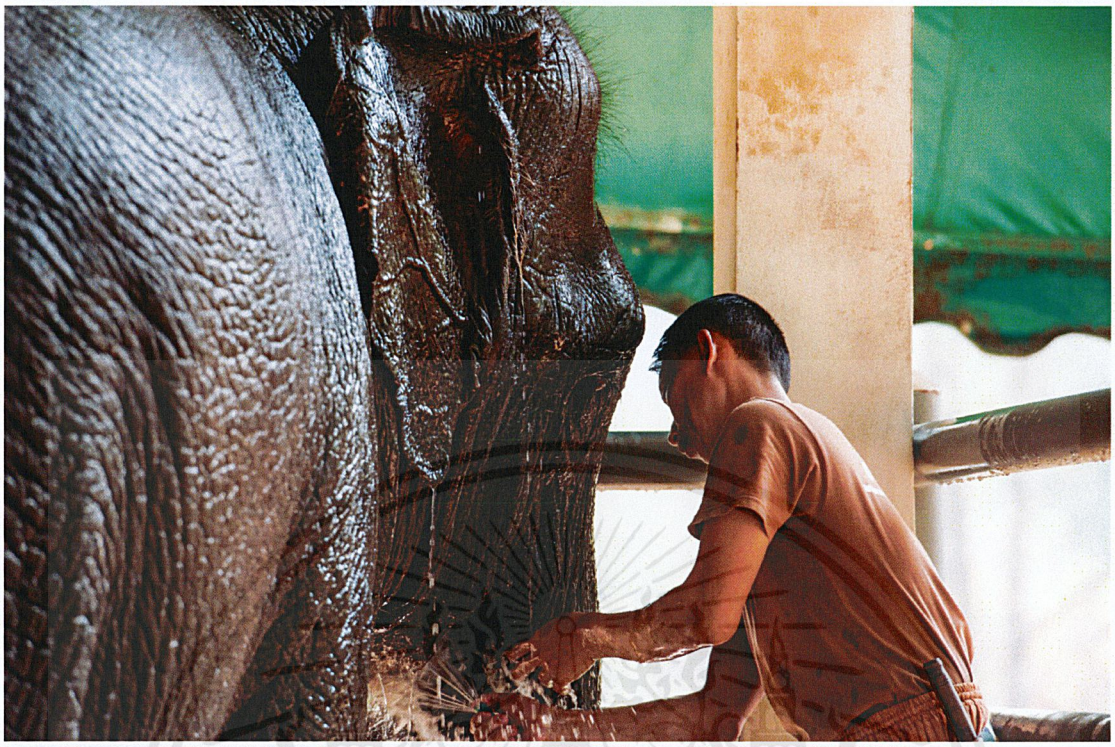

ภาพที่ 69 : ภาพขณะที่พี่จอห์นอาบน้ำให้พังโม่ชะ

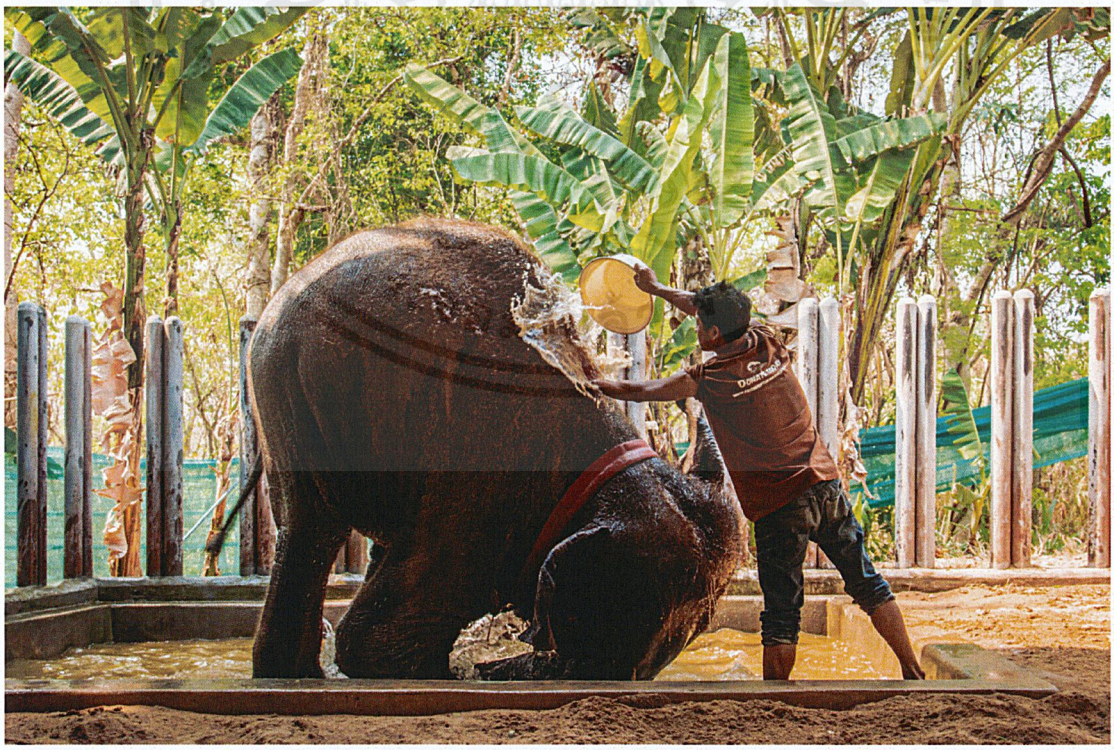

ภาพที่ 70 : ภาพพี่โอ๋ขณะที่กำลังทำความสะอาดเท้าให้กับพังบุญมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 71 : ภาพขณะพี่โอ๋อาบน้ำให้พังบุญมี

ภาพที่ 72 : ภาพี่จอห์นอาบน้ำและเล่นน้ำกับพังโม่ชะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

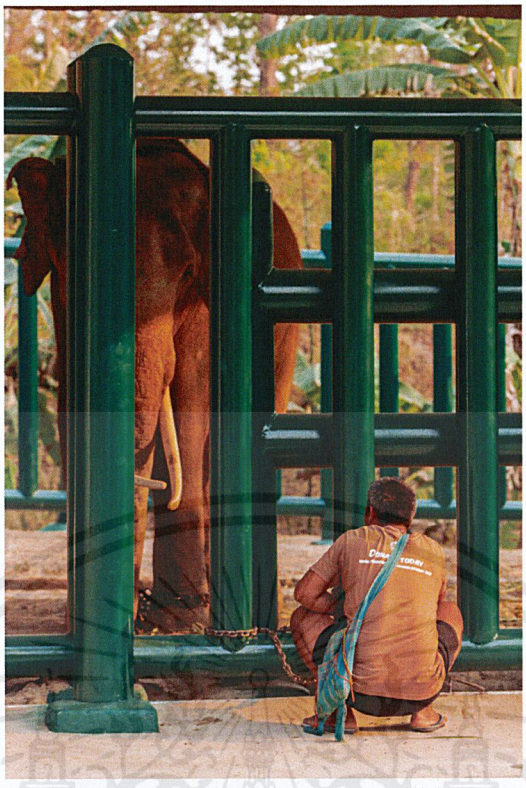

ภาพที่ 73 : ภาพความสัมพันธ์ของพี่โอ๋กับพังบุญมี

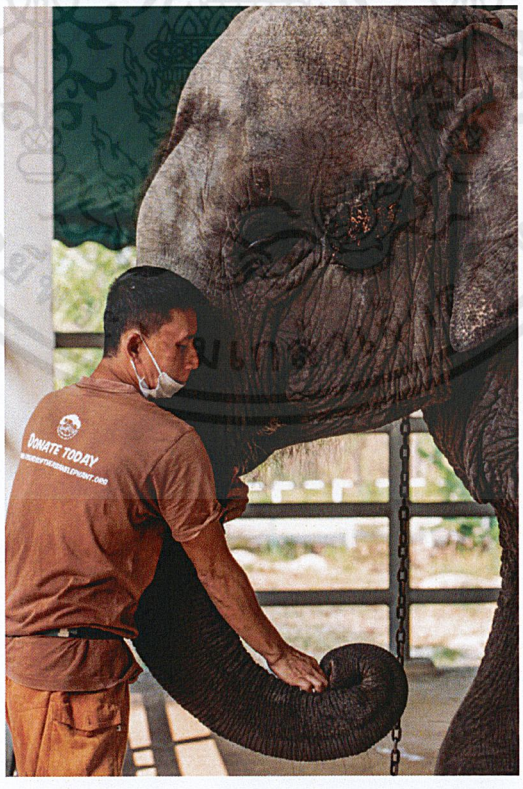

ภาพที่ 74 : ภาพพี่จอห์นขณะนั่งมองพังโม่ชะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

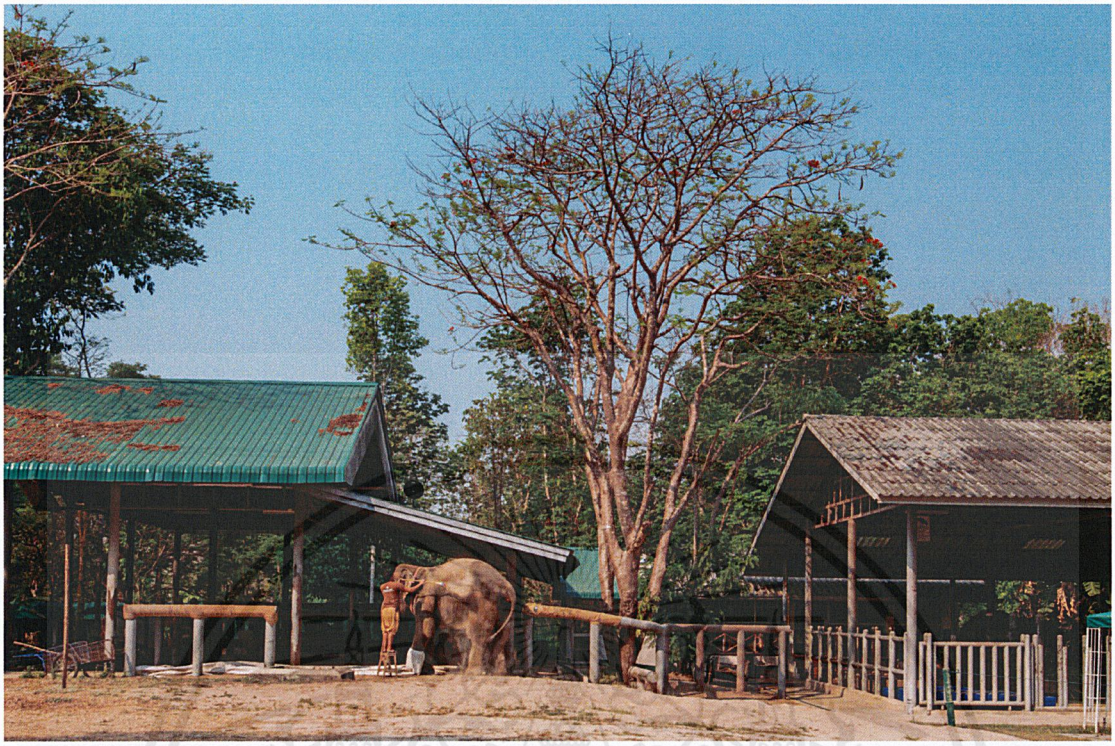

ภาพที่ 75 : ภาพลาแมที่กำลังพูดคุยกับพลายโบโบ้

ภาพที่ 76 : ภาพความสัมพันธ์ของพี่โอ่และพังบุญมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 77 : ภาพพี่สมชายขณะที่กำลังทำความสะอาดทรายให้กับพังโม่ตาลา

ภาพที่ 78 : ภาพนายสัตวแพทย์ทศพล ต่อศรี ป้อนอาหารพังบุญมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

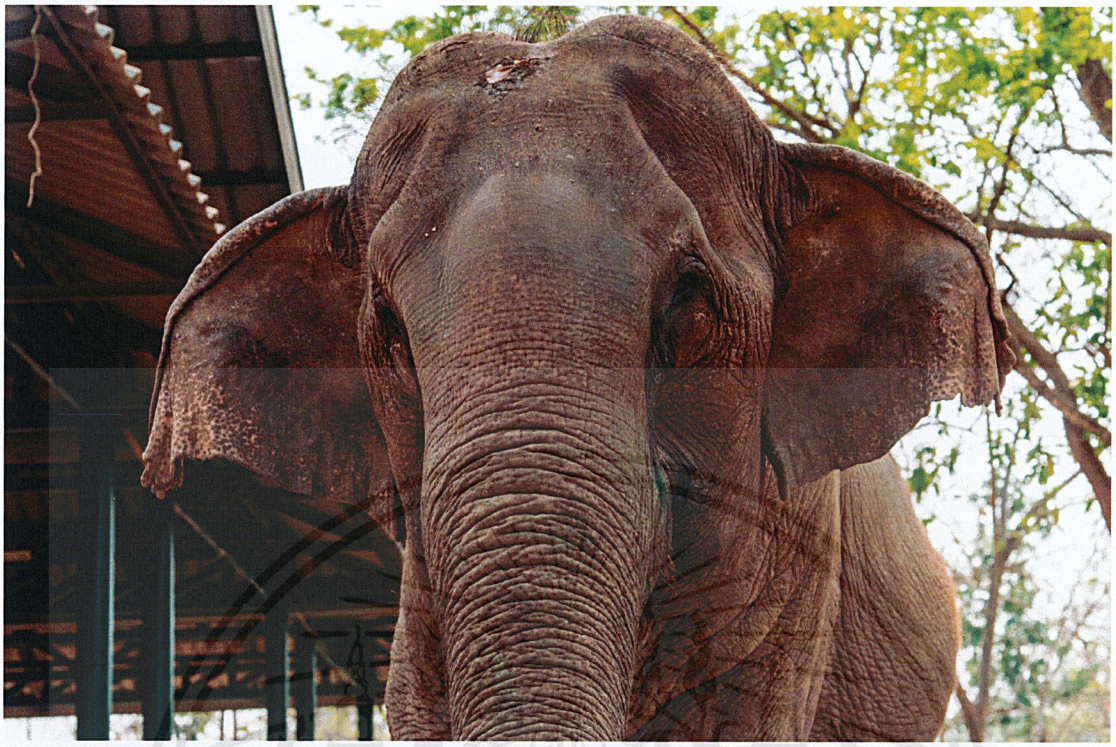

ภาพที่ 79 : ภาพโม่ชะที่กำลังเล่นสนุกกับน้ำและทราย

ภาพที่ 80 : ภาพพังอ้วนกับที่อยู่อาศัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

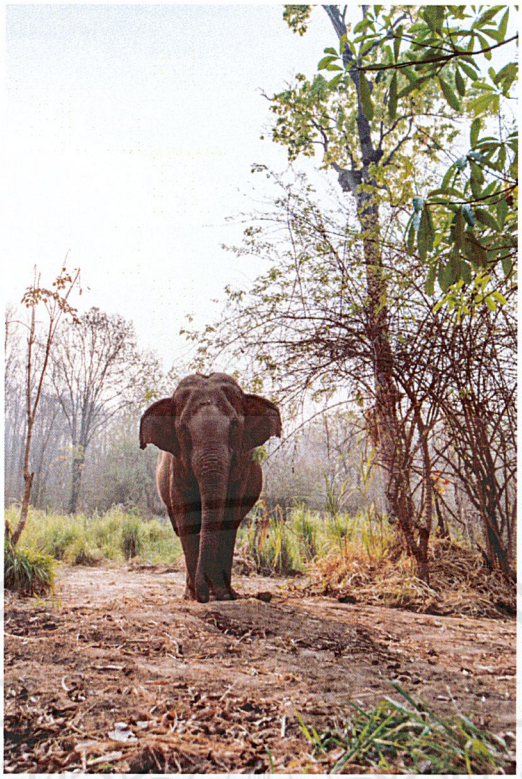

ภาพที่ 81 : ภาพพังอ้วน

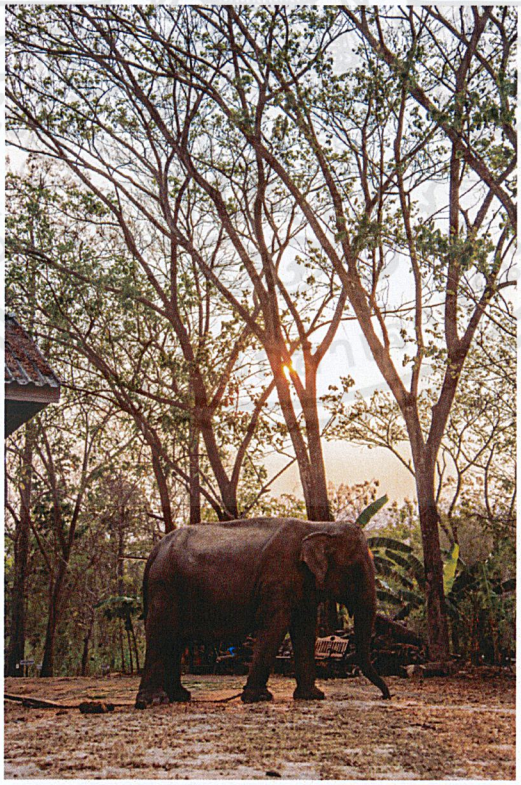

ภาพที่ 82 : ภาพพลายโบโบ้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 83 : ภาพพังอ้วน

ภาพที่ 84 : ภาพพังอ้วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 85 : ภาพสุสานช้าง

ภาพที่ 86 : ภาพสุสานช้าง

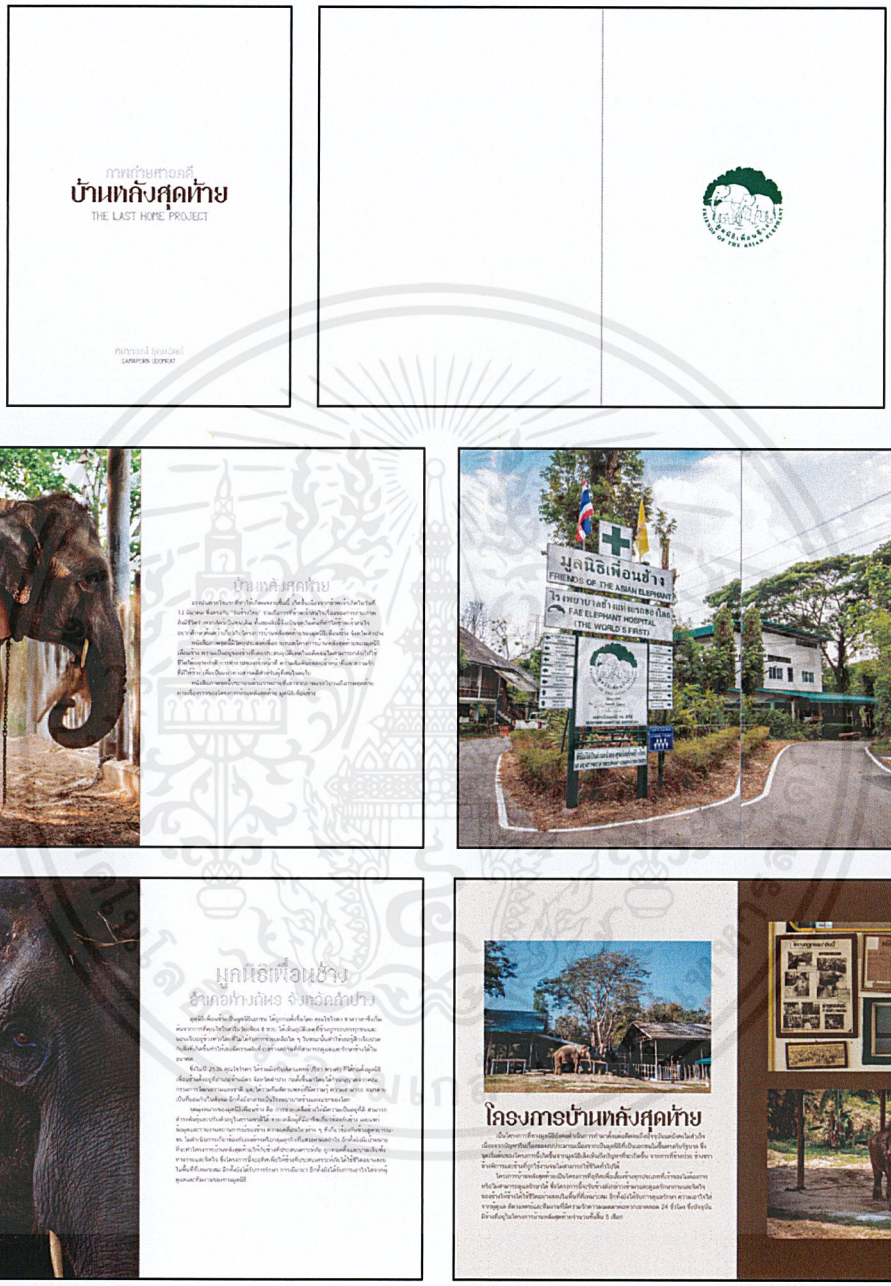
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 87 : ภาพพังโม่ชะเดินโดยใช้ขาเทียม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2. ผลงานจริงในรูปแบบหนังสือภาพ

ภาพที่ 88 : หนังสือภาพ (1)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

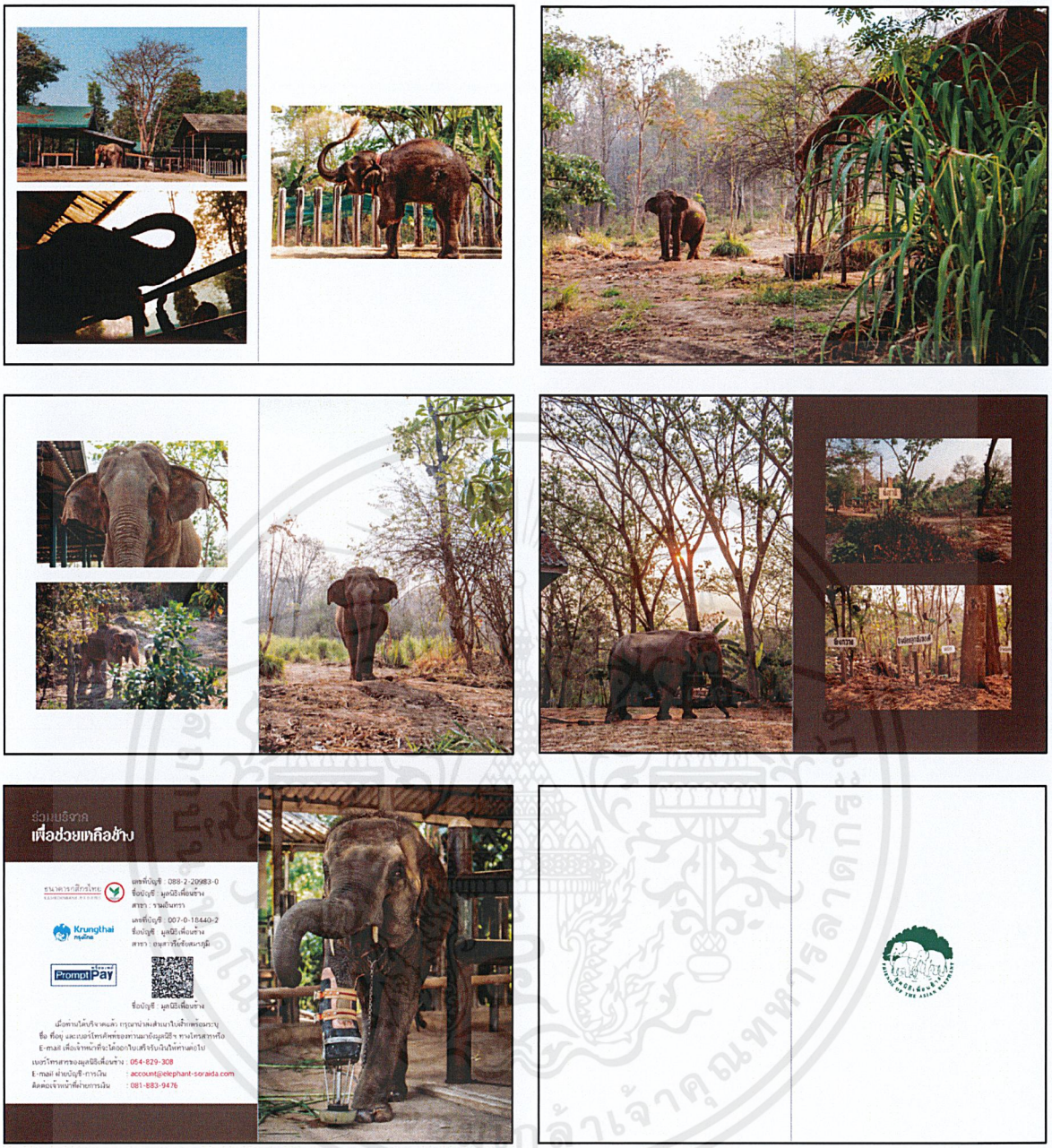
ภาพที่ 89 : หนังสือภาพ (2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 90 : หนังสือภาพ (3)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 91 : หนังสือภาพ (4)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุป

5.1. สรุปผลการทำงาน

ผลงานที่สร้างสรรค์ออกมานั้นไม่ตรงตามเป้าหมายเท่าที่ควร แต่ไม่ได้แย่เกินความคาดหวัง เนื่องจากพบปัญหามากมายหน้างาน แต่สามารถเข้าไปใกล้ชิดช้างที่เป็นสัตว์ที่มีขนาดใหญ่มากกว่าที่คิดไว้ และสนิทสนมกับเจ้าหน้าที่ภายในมากพอสมควร ได้รับรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้รับรู้วิธีการรักษา การดูแล และได้เห็นความสัมพันธ์ของคนกับช้างมากยิ่งขึ้น การวางแผนในการทำงานของข้าพเจ้าไม่ดีพอทำให้เกิดปัญหามากมายตามมา

5.2. ปัญหาในการทำงาน

ระหว่างการทำงานปัญหาที่เกิดกับข้าพเจ้า คือ การเลือกสถานที่ที่เราไม่คุ้นเคย ไม่คุ้นชิน ทำให้เรามีปัญหาในเรื่องของการเดินทางและการวางแผนงาน แต่เนื่องจากการทดลองไปในครั้งแรกได้ติดต่อและสอบถามเจ้าหน้าที่ภายในมูลนิธิที่รอบรู้เรื่องเส้นทางทำให้ในครั้งถัดมาพบปัญหาเล็กน้อยในการเดินทาง

การเลือกหัวข้อ Object ที่ยากและมีขนาดใหญ่อย่างช้างนั้น ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องขององค์ประกอบภาพที่เมื่อขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปจะทำให้รู้สึกผิดแปลกตา ถ้ามุมผิดรูปมากเกินไปจะทำให้สัดส่วนของช้างผิดปกติ อีกทั้งช้างยังเป็นสัตว์ที่มีลักษณะคล้ายกันทุกตัว ทำให้เมื่อเราถ่ายรูปออกมาถึงจะเป็นตัวที่แตกต่างกันก็ยังดูคล้ายกันอยู่ดี ทำให้คนที่มองดูภาพไม่สามารถแยกออกว่าเชือกไหนคือเชือกไหน แต่หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาข้อมูลของช้างแต่ละเชือกนั้น ทำให้รู้ว่าบางเชือกภายในโครงการบ้านหลังสุดท้ายนั้นยังมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง ทำให้เลือกที่จะถ่ายทอดในมุมตรงนั้นออกมา และพยายามเลือกเวลา เลือกเจ้าหน้าที่เพื่อทำให้ดูเหมือนเป็นช้างคนละเชือกให้มากที่สุด

ปัญหาที่มีผลกับงานของข้าพเจ้าที่เป็นปัญหาหลัก อีกหนึ่งอย่าง คือเรื่องของสถานที่ที่ถ่ายงานมีขนาดจำกัด ไม่สามารถพลิกแพลงได้มากเท่าที่ควร ทำให้ภาพนั้นเกิดความซ้ำกัน สถานที่ส่วนใหญ่นั้นเป็นกรงที่มีหลังคาทำให้เวลาถ่ายภาพนั้นจะมีเสา หลังคา ทำให้บางครั้งภาพที่ได้นั้นมีเส้นของเสาของหลังคามากเกินไปทำให้ดูขัดตา ข้าพเจ้าจึงพยายามหามุมที่ทำให้เห็นเสาเห็นหลังคาน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อลดความขัดตาลงไป และใช้เลนส์ Wide เพื่อให้สถานที่ดูกว้างมากขึ้น

ปัญหาที่รุนแรงที่สุดที่เกิดขึ้นกับงานของข้าพเจ้า คือ การที่ข้าพเจ้าไม่สามารถตัดสินใจเรื่องที่ต้องการจะเล่าได้ เนื่องจากพอไปถึงสถานที่จริงกับสิ่งที่คิดไว้ไม่เป็นไปตามที่ต้องการ ทำให้ข้าพเจ้าต้องเปลี่ยนแนวความคิดและเรื่องที่จะเล่าไป ซึ่งทำให้มีปัญหาในการถ่ายภาพ เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเองไม่สามารถรับรู้ได้ว่าตัวเองต้องการภาพอะไรต้องการแบบไหน จนมาถึงในช่วงครั้งที่ 3 และ 4 ข้าพเจ้าพึ่งจะตัดสินใจได้ว่าจะเล่าเรื่องในทิศทางไหน ทำให้ยังพอมีโอกาสแก้ไขผลงานได้อยู่บ้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3. ข้อเสนอแนะ

การทำงานสารคดีนั้นต้องอาศัยความเข้าใจในหัวข้อที่เลือกนั้น เราควรศึกษาอย่างลึกซึ้งและใช้เวลากับงานให้เพียงพอ การเลือกหัวข้อนั้นส่งผลกับงานตั้งแต่ต้นจนจบ ดังนั้นเราควรเลือกหัวข้อที่เราถนัดหรือที่เรารู้สึกชื่นชอบ หรือมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับมันมาก่อน จะทำให้เรานั้นเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และสามารถทำมันออกมาได้ดีมากยิ่งขึ้น หรือถ้าหากเราต้องการเลือกหัวข้อนี้จริง ๆ นั้น เราควรการตัดสินใจ การลงมือทำและมั่นใจในตนเองมากกว่านี้

ข้อแนะนำในส่วนของการถ่ายภาพสารคดี คือ การถ่ายภาพสารคดีนั้นจำเป็นที่จะต้องมีเลนส์ในทุกระยะ คือมุมกว้าง กลาง แคบ เพื่อที่จะถ่ายภาพเก็บไว้ในทุกระยะ เพื่อการตัดสินใจและเพื่อไม่ให้ภาพเกิดมุมมองที่ซ้ำกัน ควรดูเรื่องทิศทางแสง สี ต่าง ๆ ให้พอดีไม่มืดไม่สว่างจนเกินไปจนไม่สามารถแก้ไขผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ได้ อีกทั้งควรจะกำหนดทิศทางของงานและเรื่องที่จะเล่าให้ดีเพื่อการจัดการงานได้ง่ายขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

Ami Vitale. (2019). **Ami Vitale.** เข้าถึงได้จาก: https://amivitale.photoshelter.com/index.

BBC NEWS. (2017). **Inside Thailand's elephant hospital**. เข้าถึงได้จาก: https://www.bbc.com/news/av/world-asia-39590571/inside-thailand-s-elephant-hospital.

Michael Nick Nichols. (2019). **Michael Nick Nichols Biography**. เข้าถึงได้จาก: http://www.michaelnicknichols.com/bio.

National Geographic Thailand. (2560). **ภาพถ่ายสัตว์ป่าจาก ไมเคิล 'นิก' นิโคลส์ ผู้เปลี่ยนมุมมองที่เรามีต่อสัตว์ป่าไปตลอดกาล**. เข้าถึงได้จาก: https://ngthai.com/animals/2186/photo-of-wild-animals.

National Geographic Thailand. (2561). **แรดขาวเหนือตัวผู้ตัวสุดท้ายตายแล้ว หรือนี่คือจุดจบ?** เข้าถึงได้จาก: https://ngthai.com/animals/8924/northern-white-rhino-dead.

PORTFOLIOS*NET. (2552). **การถ่ายภาพเชิงสารคดี**. เข้าถึงได้จาก: http:// www.portfolios.net/forum/topics/documentary-photography.

Sudsapda. (2561). **ค้นพบ "ความสุขที่พอดี" ในมูลนิธิเพื่อนช้าง**. เข้าถึงได้จาก: https://sudsapda.com/men/59027.html.

บะหมี่กุ๊งกิ๊ง. (2561). **แค่คนละมือก็ช่วยช้างได้ นำรายได้สู่ 'มูลนิธิเพื่อนช้าง'**. เข้าถึงได้จาก: https://praew.com/people/87406.html.

มติชนออนไลน์. (2560). **โซไรดา ซาลวาลา ความรัก ผูกพัน อุดมการณ์ ทุกนาทีเพื่อช้าง**. เข้าถึงได้จาก: https://www.matichon.co.th/lifestyle/news_502438.

มูลนิธิเพื่อนช้าง. (2562). **มูลนิธิเพื่อนช้าง**. เข้าถึงได้จาก: https://www.friendsoftheasianelephant.org/th/who-we-are-th.

สุรพันธุ์ เจริญปฐมตระกูล. (2557). **เรื่องของช้าง "หนึ่งเอกลักษณ์ไทย"** .เข้าถึงได้จาก: https://www.sarakadee.com/2014/11/26/elephant.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล นางสาวสมาภรณ์ อุดมรัตน์
วัน/เดือน/ปีเกิด 13 มีนาคม พ.ศ. 2540
ที่อยู่ 697/88 ถนนสุรชัย ตำบลมะขามหย่ง อ.เมือง จ.ชลบุรี 20000
E-mail samapornudomrat@gmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2551 สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา
จากโรงเรียนปรีชานุศาสน์ จังหวัดชลบุรี

พ.ศ. 2557 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย
จากโรงเรียนชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี

พ.ศ. 2558 เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา
สาขาวิชาการถ่ายภาพ ภาควิชานิเทศศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้